



Arrest

nr. 93 257 van 11 december 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X en X, die verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 18 mei 2012 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 april 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 20 augustus 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 september 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat F. JACOBS, die loco advocaat S. MICHOLT verschijnt en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing in hoofde van eerste verzoekster, mevrouw M.N. luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, M.(...)N.(...), verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van Tadzjiekse-origine te zijn. U werd 26 jaar geleden geboren in het dorp Day Kolangar in het district Puli Alam van de provincie Logar. U volgde geen scholing. U spreekt Dari en een beetje Pashtu. U verloor uw moeder, B.(...) M.(...) N.(...), na de geboorte van uw zus, M.(...), 22 jaar geleden. Uw vader, S.(...), liet u, en uw twee zussen, M.(...) (C.G. X en OV X) en K.(...) (C.G. X en OV X), achter bij u oom W.(...) N.(...), Uw oom was een commandant ten tijde van de Mujaheddin. U woonde bij uw oom samen met zijn vrouw, zijn drie zonen

en zijn twee dochters. U en uw zussen werden slecht behandeld door uw oom en zijn vrouw en jullie dienden alle huishoudelijke taken op jullie te nemen.

Voor de ramadan van 2011 kwam uw oom thuis en vertelde aan zijn vrouw en kinderen dat hij uw hand en die van uw zus K.(...) weggeschonken had. De 26ste dag van de ramadan (26 augustus 2011) werd u hiervan op de hoogte gesteld door uw oom. U zou de volgende dag trouwen (nikah) met S.(...) P.(...), een oudere man, een vriend van uw oom. U ging hier niet mee akkoord en zei dit ook aan uw oom. Uw oom heeft u die avond geslagen. Hij dwong om akkoord te gaan. Hij toonde zijn wapens, o.a. een kalasnikof, en een zure oplossing en dreigde ermee deze te gebruiken indien jullie zouden weigeren. De 27ste augustus vond uw trouw (nikah) plaats. Dezelfde dag diende ook uw zus K.(...) te trouwen. Het trouwfeest zou de 5de dag van het Suikerfeest (4-5 september 2011) plaatsvinden. U besloot hier niet op te wachten. U wist dat uw oom veel geld ontvangen had voor u en uw zus en waar hij het verstopt had. U nam de sleutel van de kast waarin dit zat verstopt en nam het geld en het goud van zijn vrouw mee. U verstopte alles tussen uw kleren. Die nacht kon u niet slapen uit schrik dat u zou betrappt worden. In de vroege ochtend van de 5de dag van het Suikerfeest toen uw oom vertrokken was naar de moskee vluchtten u en uw zussen uit het huis. U stopte een autotaxi en jullie gingen naar Kabul. In Kabul nam u een auto naar Torkham. Toen jullie aankwamen in Pakistan gingen jullie bij jullie tante Z.(...), de zus van uw oom, en vertelden haar wat er was gebeurd. Zij was geschrokken maar was bang voor haar broer en wou niet dat jullie bleven. Jullie mochten wel nog enkele dagen blijven, gedurende die dagen belde uw oom uw tante op maar zij verklikte niet dat jullie bij haar waren. Na 5 dagen vertrokken jullie met het vliegtuig naar België. Op 11 september 2011 kwamen jullie aan in België en de volgende dag vroegen jullie asiel aan.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u vermoord te worden door uw oom en door de mannen aan wie u en uw zus weggeschonken waren.

U legt geen documenten voor ter staving van uw asielrelaas.

B. Motivering

Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, a, b en c van de Vreemdelingenwet aangetoond heeft.

De reden waarom u niet in aanmerking komt voor een erkenning als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie noch voor de toekenning van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, a, b en c van de gecoördineerde Vreemdelingenwet is omdat er weinig geloof kan gehecht worden aan uw asielrelaas. U legt immers geen enkel concreet bewijs voor van de feiten die de kern van uw asielrelaas vormen en uw verklaringen met betrekking tot de gebeurtenissen die de aanleiding zouden gevormd hebben tot uw vertrek uit Afghanistan zijn onvoldoende overtuigend en vertonen zo weinig plausibiliteit dat er geen geloof kan aan gehecht worden.

U, noch uw zussen, hebben de reden voor jullie vertrek uit Afghanistan, namelijk het feit dat jullie gedwongen werden te huwen, aannemelijk kunnen maken..

In eerste instantie valt op dat u en uw zus K.(...) een in Afghaanse context afwijkende opvatting lijken te hebben over het begrip 'nikah'. Beiden stellen jullie de 'nikah' gedaan te hebben met de mannen aan wie jullie beloofd werden. Het trouwfeest ging een tijdje later gebeuren. Wanneer u tijdens het gehoor op het CGVS gevraagd wordt of u gehuwd bent antwoordt u echter ontkennend (CGVS, p.9). Ook uw zus K.(...) verklaart dat ze niet gehuwd is maar wel 'nikah' heeft gedaan (CGVS, gehoorverslag K.(...), p.5). Nochtans is het net de praktijk van de 'nikah' die het huwelijk bekrachtigt in de Afghaanse context (zie informatie die werd toegevoegd aan het administratieve dossier). Dat u stelt dat de 'nikah' enkel religieus is maar niet officieel gaat niet op in de Afghaanse context (CGVS, p.9). Gezien u en uw zussen verklaren altijd geïsoleerd geleefd te hebben in Afghanistan, en jullie Afghanistan verlieten rond begin september 2011 om vervolgens in België asiel te vragen op 11 september 2011 komt het weinig overtuigend over dat jullie al van bij jullie aankomst in België verklaarden dat jullie niet gehuwd waren (verklaringen DVZ). Niet enkel volgens de Afghaanse zeden en gewoonten maar ook volgens de Afghaanse wetten is men immers daadwerkelijk gehuwd als men 'nekah' gedaan heeft. Dat u en uw zus als ongeschoolde Afghaanse vrouwen die bijna nooit het huis verlieten plots het onderscheid maken tussen een officieel en een religieus huwelijk is merkwaardig gezien er in Afghanistan geen wezenlijk verschil is tussen een religieus en een officieel huwelijk. Vele huwelijken in Afghanistan worden niet geregistreerd doch hun geldigheid wordt niet in vraag gesteld bij gebrek aan documenten (zie informatie die werd toegevoegd aan het administratieve dossier). Het feit dat men een 'nekah' met een mollah, getuigen en de man aan wie men beloofd werd gedaan heeft, maakt dat men in Afghanistan als gehuwd aanzien wordt. Dat u en uw zus de ceremonie die gebeurde rond jullie 'nekah' beschrijven (CGVS, p.16, 17 + CGVS gehoor K.(...) p.11) maar tegelijkertijd beweren dat jullie niet gehuwd zijn komt weinig plausibel over in de Afghaanse context. Eerder lijkt het erop dat jullie weinig affiniteit lijken te hebben

met de Afghaanse gewoontes. **Deze vaststelling laat eerder vermoeden dat jullie het dorp in de provincie Logar in Afghanistan of Afghanistan zelf al veel langer verlaten hebben en jullie afkomstig zijn uit een omgeving en een leefwereld waar wél het onderscheid gemaakt wordt tussen een religieus en een officieel huwelijk.** Het is overigens frappant dat u bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat jullie **huwelijksdatum** was vastgelegd op de vierde of vijfde dag van het Suikerfeest en jullie daardoor tijdig moesten wegvlugten (Vragenlijst 26/10/2011 vraag 5) terwijl u op het CGVS verklaarde dat de **'nekah' (het huwelijk)** had plaatsgevonden op de 27ste dag van de ramadan en het **huwelijksfeest** zou plaatsvinden op de vijfde dag van het Suikerfeest. **Gezien zowel u als uw zus zowel bij de Dienst Vreemdelingenzaken als op het CGVS verklaren dat jullie niet gehuwd zijn terwijl jullie tijdens het gehoor op het CGVS verklaren dat jullie 'nekah' deden in het bijzijn van de mollah, de getuigen en de mannen aan wie jullie beloofd werden is het duidelijk dat jullie niet echt lijken te weten hoe een huwelijk voltrokken wordt in Afghanistan, de 'nekah' is immers de voltrekking van het huwelijk in Afghanistan.** Gezien jullie eveneens verklaarden dat jullie soms naar trouwfeesten gingen (en erover praten) in Afghanistan hadden jullie dit toch kunnen weten (CGVS, p.9, 14). **Dat jullie hierover zo weinig overtuigend overkomen en zo weinig affiniteit lijken te vertonen met deze diep ingewortelde Afghaanse huwelijkstradities ondermijnt in ernstige mate de geloofwaardigheid van jullie asielrelaas.**

Bovendien wordt vastgesteld dat uw reactie op het feit dat jullie uitgehuwelijkt gingen worden - gezien de door jullie geschetste context - weinig realistisch overkomt . Jullie werden immers jullie ganse leven al slecht behandeld door uw oom, hij liet jullie altijd werken en sloeg jullie (CGVS, p.13, 14, 15). Bovendien was uw oom volgens uw verklaringen een moordenaar en had hij al vele mensen vermoord (CGVS, p. 20). Volgens uw zus K.(...) hadden jullie geen rechten, werden jullie behandeld als dieren en gebruikt als ezels (CGVS gehoor K.(...) p.8). Ook uw zus M.(...) verklaart dat jullie mishandeld werden door hem (CGVS gehoor M.(...) p.9,10). Gezien de door u en uw zussen geschetste levensomstandigheden komt het weinig plausibel over dat u wanneer uw oom u vertelde dat u ging moeten trouwen zo hardnekkig protesteerde (CGVS, p.16). U wist immers op dat moment niet aan wie u ging uitgehuwelijkt worden (CGVS, p.16). Op dat moment had u evengoed kunnen denken dat er eindelijk een einde ging komen aan uw lijdensweg doordat u het huis van uw oom ging kunnen verlaten. Dat u als jonge ongeschoolde Afghaanse vrouw die naar eigen zeggen zeer streng opgevoed (CGVS, p.7) werd (en die eigenlijk van niet beter wist gezien het in Afghanistan de gewone gang van zaken is dat mensen uitgehuwelijkt worden) plotseling zo assertief reageerde en tegen uw oom zei dat u niet akkoord ging, dat hij u maar moest vermoorden komt weinig plausibel over, temeer dat u op dat moment niet eens wist wie de voorgestelde huwelijkskandidaat was en of hij al dan niet een geschikte keuze zou zijn (CGVS, p.16). Overigens valt op dat u en uw zussen ver boven de leeftijd zitten waarop een gemiddelde Afghaanse vrouw dikwijls uitgehuwelijkt wordt (jullie hebben de respectievelijke leeftijden van 27, 25 en 23 jaar), ook dit gegeven draagt bij tot de onwaarschijnlijkheid van de situatie (zie informatie die werd toegevoegd aan het administratieve dossier). Men zou verwacht hebben dat uw oom jullie al veel langer uit huis zou gestuurd hebben gezien dit de gewone gang van zaken is in Afghanistan en u zelf stelde dat hij jullie al langer wou kwijtraken (CGVS, p.14, 15, 16).

U verklaart dat uw oom u en uw zus K.(...) heeft uitgehuwelijkt aan twee oudere mannen, S.(...) P.(...) en K.(...) N.(...) maar jullie weten geen verdere informatie te verschaffen over een van deze heren. Het is opmerkelijk dat jullie hier zo weinig over weten en geen moeite namen hier meer over te weten te komen nochtans stond jullie toekomst op het spel. Jullie kennen weliswaar nog de naam van jullie echtgenoten maar verder weten jullie niks met zekerheid te zeggen. Zo denkt u dat het een oudere man is aangezien het een vriend van uw oom is, dit is meer een vermoeden dan een zekerheid maar later zegt u dat andere vrouwen het u verteld hebben.

U heeft er tevens geen idee van of S.(...) P.(...) reeds getrouwd is en of u zijn tweede, derde of misschien zelfs zijn vierde vrouw wordt. U verklaart dat u wel gehoord heeft dat hij andere vrouwen en kinderen had omdat het u gezegd is maar u weet niet de hoeveelste u was (gehoorverslag CGVS, p. 9), u verklaart later dat u niet bij hem wou gaan wonen omdat hij al verschillende vrouwen had (gehoorverslag CGVS, p. 17). **Het is dus weinig aannemelijk dat u wel zou weten dat hij meerdere vrouwen had maar dat u op het moment dat u dit vernam niet eens informeerde hoeveel vrouwen hij dan wel had.** Daarnaast weet u ook niet hoeveel kinderen S.(...) P.(...) heeft (gehoorverslag CGVS, p. 9) nochtans heeft men u wel verteld dat hij reeds kinderen heeft maar later zegt u dat u over deze zaken helemaal niks weet (gehoorverslag CGVS, p. 21). U heeft er verder geen idee van hoe oud S.(...) P.(...) is. U vermoedt dat het een oude man is want het is een vriend van uw oom (gehoorverslag CGVS, p. 9) maar later zegt u dat er door de andere vrouwen werd gezegd dat het een oudere man is (gehoorverslag CGVS, p. 20). Verder heeft u er ook geen idee van wat het beroep van uw echtgenoot is, u weet enkel dat het een ook commandant was net als uw oom. U heeft trouwens ook geen enkel idee van onder welke Mujaheddin-groepering zij dan commandant waren (gehoorverslag CGVS, 7 en 20). Het is algemeen geweten dat vrouwen in Afghanistan geen inspraak

hebben bij hun huwelijkskeuze en dat zij weinig weten over hun aanstaande echtgenoot, maar dat u niks weet is opmerkelijk. Ook heeft u er geen idee van waar S.(...) P.(...) woont (gehoorverslag CGVS, p. 9) en wie de getuigen waren op jullie nikah (gehoorverslag CGVS, p. 17).

Het is vreemd dat u niks wenste te weten te komen over de man aan wie u werd uitgehuwelijkt. Nochtans had u hier de mogelijkheid toe, door andere vrouwen werd er geroddeld over uw aanstaande maar u verklaart dat u dit liever niet hoorde (gehoorverslag CGVS, p. 21). Het is vreemd dat u zelf niet nieuwsgierig was en niks heeft gevraagd aan uw oom (gehoorverslag CGVS, p. 10). Men zou vermoeden dat iemand over haar toekomstige echtgenoot zoveel mogelijk wil te weten komen omdat er toch verwacht wordt dat u met die man zou gaan samenleven. Zoals eerder al gesteld verklaarde u dat u en uw zussen een ongelukkig leven leidden bij uw oom, gezien deze context zou men verwachten dat u benieuwd zou zijn naar wat misschien de kans op een beter leven zou geweest zijn voor u. Gezien het in Afghanistan de gewone gang van zaken is dat vrouwen uitgehuwelijkt worden is het zeer ongewoon dat u hiertegen protesteerde gezien u niks wenste te weten over uw toekomstige echtgenoot terwijl die u misschien de kans had kunnen bieden op een beter leven in Afghanistan dan dat bij uw oom waar u mishandeld werd. Dat u voor het moment van de nekah geen enkele informatie heeft willen vergaren doet de wenkbrauwen fronsen. De situatie die u beschrijft komt zo weinig plausibel over dat er geen geloof kan aan gehecht worden.

Aan uw zus zou de zoon van uw oom dan weer wel gezegd hebben dat haar echtgenoot een oudere man ging zijn en dat hij al een andere vrouw en kinderen heeft (gehoorverslag CGVS K.(...), p. 9).

Het is vreemd dat er over uw echtgenoot dan niks zou gezegd geweest zijn. Bovendien zat er nog geruime tijd tussen de aankondiging en de eigenlijke nikah, tijd waarin u informatie had kunnen vergaren over uw aanstaande echtgenoot. Onder vrouwen zou er in het algemeen worden geroddeld over aanstaande echtgenoten, bruiloftsfeesten, ziektes en begrafenissen (gehoorverslag CGVS, p. 9, 20 en 21, gehoorverslag CGVS K.(...), p.13, gehoorverslag CGVS M.(...), p. 10). Het is weinig aannemelijk dat er over uw aanstaande helemaal niks werd gezegd, behalve dat het een oude man is. Dit is bovendien in tegenstrijdigheid met wat u later verklaart. Als u gevraagd wordt of u niet nieuwsgierig was antwoordt u dat u niet wou luisteren als er over uw aanstaande gepraat werd (gehoorverslag CGVS, p.21). Dit geeft aan dat er wel degelijk over uw aanstaande echtgenoot gepraat werd. Dit is dan weer in tegenstelling met wat u eerste beweerde, namelijk dat er over dergelijke zaken niet wordt gepraat (gehoorverslag CGVS, p.10). Deze weinig coherente verklaringen ondermijnen de geloofwaardigheid van de door u ingeroepen asielmotieven.

Bovenstaande vaststellingen gaan ook op voor uw zus K.(...) die niks lijkt af te weten van haar toekomstige echtgenoot, K.(...) N.(...). Zij weet niet hoe oud K.(...) is (gehoorverslag CGVS K.(...), p.5), weet niet waar hij woont (gehoorverslag CGVS K.(...), p. 5), weet niet wat voor werk hij doet (gehoorverslag CGVS K.(...), p. 6), of hij al kinderen heeft (gehoorverslag CGVS K.(...), p. 13) en of hij reeds getrouwd is (gehoorverslag CGVS K.(...), p. 6). Bovendien is dit laatste in tegenstrijdigheid met wat K.(...) later beweert, namelijk dat hij zeker al andere vrouwen had (gehoorverslag CGVS K.(...), p. 13) en met het feit dat ze verklaarde dat jullie neef haar had verteld dat K.(...) reeds getrouwd was en kinderen had (gehoorverslag CGVS K.(...), p. 9). Dat jullie beiden zulke vage verklaringen afleggen is opmerkelijk. Te meer omdat uw zus verklaart dat ze reeds van bij de aankondiging wist met wie ze diende te trouwen (gehoorverslag CGVS K.(...), p. 11) en dat u verklaart dat het u pas de dag voor de nikah werd verteld (gehoorverslag CGVS, p. 16). Hoewel uw zus zich wel op dit laatste punt tegensprekt. Zij hoorde uw oom vertellen dat er iemand diende te trouwen, vroeg aan hem wie, maar ze kan zich niet meer herinneren of hij een naam heeft gezegd of niet (gehoorverslag CGVS K.(...), p.11). Het hoeft geen betoog dat het bijzonder moeilijk is om een touw vast te knopen aan jullie verklaringen. Dit gebrek aan doorleefdheid en bevattelijke verkaringen wijst erop dat de zaken zich niet afspeelden zoals jullie voorwenden.

Bovendien past jullie ontsnappingsverhaal weinig in het door u geschetste profiel van ongeschoolde vrouwen die nooit het huis mochten verlaten. U en uw zussen verklaren dat jullie zelden of nooit het huis mochten verlaten (gehoorverslag CGVS, p., gehoorverslag CGVS K.(...), p. 5 en gehoorverslag CGVS M.(...), p. 4 en 7). Het is opmerkelijk dat jullie er dan zonder enige moeite in slagen te ontsnappen uit Afghanistan. Jullie mochten enkel het huis verlaten voor bruiloften, begrafenissen en andere dergelijke gebeurtenissen. Het was jullie niet toegestaan om naar de markt te gaan of zelfs maar bij andere vrouwen langs te gaan (gehoorverslag CGVS, p. 8). Maar toch kan u een reis voorbereiden, en organiseren zonder enige hulp (gehoorverslag CGVS K.(...), p. 8). U nam gewoon een taxi alsof het een dagdagelijkse gebeurtenis betrof. U geraakt zonder problemen in Kabul waar u zonder aarzelen de taxistandplaats naar Torkham vindt en vandaar kan doorreizen naar Pakistan. Nochtans kregen jullie niet vaak de kans om iets van Kabul te zien of te weten te komen. Uw zus K.(...) verklaart dat jullie enkel naar het huis in Kabul werden gebracht, daar niet buiten mochten en dan dienden terug te keren (gehoorverslag CGVS K.(...), p. 13). Dat u dan zo gemakkelijk

de taxistopplaats weet terug te vinden is opmerkelijk. Dit staat in schril contrast met het door u geschetste profiel als ongeschoolde vrouw die nooit het huis mocht verlaten en die leefde onder de tirannie van haar oom. Bovendien komt het beeld dat u schetst over de taxirit naar Kaboel weinig realistisch over. Als u gevraagd wordt wie de andere passagiers in de auto waren verklaart u immers dat u er niet op gelet heeft, dat u een burqa droeg (CGVS, p.19). In eerste instantie dient hierbij opgemerkt te worden dat een burqa het zicht – hoewel het verre van ideaal is - niet belemmert, er is immers een doorkijkgaas voor de ogen. In tweede instantie zou men verwachten dat u net dan zeer oplettend zou geweest zijn. U vluchtte immers weg uit uw dorp, u had er toch alle belang bij om alert te zijn en erover te waken dat er zich geen burens of andere kennissen in de taxi zouden bevinden die jullie aan jullie stem of het feit dat jullie gedrieën in de taxi stapten in die buurt zouden kunnen herkennen. Deze vaststelling toont aan dat zelfs de randaspecten van uw relaas weinig plausibiliteit vertonen.

Er dienen ook vraagtekens geplaatst te worden bij jullie verdere vlucht uit Pakistan. Jullie verklaarden dat jullie met het vliegtuig tot in België zijn gekomen. U weet in het geheel niet hoelang u op het vliegtuig gezeten heeft. Uw zus weet enkel dat er een tussenstop geweest is van 24 uur en dat jullie vervolgens op een andere vliegtuig zijn gestapt waarvan ze alweer niet weet hoelang jullie hierop gezeten hebben maar wel dat jullie om 5u in de ochtend zijn geland (gehoorverslag CGVS K.(...), p.10). Dit is opmerkelijk. Het is weinig aannemelijk dat u geen verdere informatie hierover heeft. Uw zus weet dat jullie dat u 24 uur gewacht hebben tussen beide vluchten maar hoelang jullie op het vliegtuig zat kan ze niet zeggen, evenals de plaats waar jullie de tussenlanding hebben gemaakt, nochtans hebben jullie in een hotel overnacht. Men mag toch aannemen dat jullie iets opgevangen moeten hebben in tussentijd. Er moet toch ergens enige aanwijzing aanwezig geweest zijn. In luchthavens en op het vliegtuig worden aankondigingen en namen van de bestemming van aankomst immers verschillende malen omgeroepen in verschillende talen. Bovendien werden jullie vergezeld door een smokkelaar. Dat jullie zo vaag blijven over die zaken is weinig aannemelijk. Daarnaast is het weinig aannemelijk dat jullie zonder geldige reisdocumenten gereisd zouden hebben. Gezien jullie 2 verschillende vliegtuigen namen en op luchthavens kwamen kan men ervan uitgaan dat er veel personencontroles waren. Het was geenszins uit te sluiten dat jullie geen individuele controle zouden moeten ondergaan en toch beweren u en uw zussen dat jullie zelf geen documenten bij hadden maar dat de smokkelaar alle documenten voor u en uw zussen bij zich droeg (gehoorverslag CGVS, p. 3 en gehoorverslag K.(...) p.10 + gehoorverslag M.(...) p.7). Doorgaans dient nochtans elke volwassene zijn eigen documenten voor te leggen bij paspoortcontroles in een luchthaven, zeker wanneer men van buiten Europa arriveert met het vliegtuig staat vast dat elke persoon individueel zijn paspoort moet tonen bij aankomst in een Europees land. Dat jullie beweren dat de smokkelaar jullie paspoorten bij zich droeg en jullie niets individueel hoefden te tonen is bijgevolg ongeloofwaardig . Dit alles onderstreept nogmaals dat jullie niet oprecht zijn bij het indienen van jullie asielaanvraag.

Tot slot kan nog opgemerkt worden dat M.(...), jullie jongste zus (22 jaar) zich niet eens de namen herinnert van de personen waarmee jullie de 'nekah' gedaan hebben (CGVS gehoor M.(...) p.6, 9). **Gezien het feit dat jullie oom jullie zou gedwongen hebben met deze mannen te huwen en jullie hun naam toch te weten kwamen rond het tijdstip van de 'nekah' en jullie net omwille van deze mannen Afghanistan ontvlucht zijn is het bijzonder opvallend dat jullie zus zich niet eens hun namen herinnert.** Normaalgezien kan men er toch vanuit gaan dat die namen verschillende keren aan bod zullen gekomen zijn tijdens jullie gesprekken, niet in het minst tijdens de voorbereiding van jullie asielaanvraag waarin toch van jullie verwacht wordt dat jullie op bevattelijke wijze de door jullie ingeroepen vrees voor vervolging kunnen staven, zij het niet door documentaire bewijzen dan wel door verklaringen. Dat uw zus er bijgevolg niet eens in slaagt die twee namen te geven is een teken aan de wand en ondermijnt de ernst van de door jullie ingeroepen vrees ten opzichte van die mannen en van jullie oom.

Samengevat concludeert het CGVS op basis van alle voorgaande vaststellingen dat u ongeloofwaardig bevonden wordt wat betreft de door u ingeroepen asielmotieven. Het CGVS hecht geen geloof aan het feit dat u en uw zus onder de omstandigheden die u beschrijft door jullie oom gedwongen werden te huwen, evenmin hecht het CGVS geloof aan de manier waarop u en uw zussen Afghanistan ontvlucht zouden zijn. Bovendien zijn er zoals eerder al gesteld zelfs twijfels over het feit of jullie daadwerkelijk tot jullie vertrek uit Afghanistan in de provincie Logar woonachtig waren. Omwille van deze redenen stelt het CGVS vast dat u geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, a , b en c van de gecoördineerde Vreemdelingenwet heeft.

Noch u, noch uw zussen leggen documenten voor die bovenstaande vaststellingen kunnen weerleggen.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel, kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van

de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken. **Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in uw geval de veiligheidssituatie in de stad Kaboel te worden beoordeeld hoewel u in oorsprong afkomstig verklaard te zijn uit de provincie Logar.** Op basis van uw verklaringen concludeert het CGVS namelijk dat u een veilig en redelijk vestigingsalternatief heeft bij uw familieleden in de stad Kaboel. Gezien het feit dat er geen geloof kan gehecht worden aan de problemen die veroorzaakt werden door uw oom kan er evenmin vanuit gegaan worden dat u de waarheid vertelt over uw oom als u hem beschrijft als een onmens. Bijgevolg kan er niet van uitgegaan worden dat u hem te vrezen heeft. Uw vele ongeloofwaardige en weinig plausibele verklaringen hypothekeren immers de geloofwaardigheid van uw ganse asielrelaas. Gezien uw oom familie, vrienden en een huis ter beschikking heeft in Kaboel (CGVS, p.6,7) kan ervan uitgegaan worden dat u en uw zussen bij de familie van uw oom – die ook uw dichte familieleden zijn (CGVS gehoor K.(...) p.4) - gaan wonen. Uw oom bevindt zich immers dikwijls in de stad Kaboel en zijn vrouw – uw tante - verblijft er nog meer (CGVS, p.14). U en uw zussen verbleven al meermaals bij hen in Kaboel (CGVS, p.6,14 + CGVS gehoor K.(...) p.4). Uw oom is volgens jullie verklaringen altijd rijk en gerespecteerd geweest en houdt zich bezig met de aankoop en verkoop van gronden (CGVS, p.7, 20,21 + gehoor M.(...) p.5,8) Overigens heeft u te kennen gegeven dat u affiniteit heeft met Kaboel want jullie sloegen er vlotjes in om zonder begeleiding jullie weg te vinden in Kaboel als jullie Afghanistan verlieten. U spreekt u Pashtu en Dari. Jullie bleken ook voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg om naar Europa te reizen en jullie in een vreemde gemeenschap te vestigen, daarom lijkt het zeker niet onredelijk om van jullie te verwachten dat jullie zich bij jullie familie in Kaboel, Afghanistan vestigen, het land waarvan jullie de nationaliteit stellen te bezitten. Hoewel het Commissariaat-generaal ten volle de kwetsbaarheid erkent van alleenstaande Afgaanse vrouwen tengevolge de heersende sociale en maatschappelijke tradities in Afghanistan, dient vastgesteld te worden dat u (en uw zussen) geen deel uitmaakt van deze categorie. **Er is geen enkele aanwijsbare reden waarom u uw familie in de stad Kaboel niet zou vervoegen. Gezien er geen geloof gehecht kan worden aan uw asielrelaas houdt het geen steek dat u gevaar zou kunnen lopen in Kaboel omwille van het feit dat jullie weggelopen zijn.**

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld. Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 17 december 2010 in rekening genomen. UNHCR oordeelt dat in het licht van de verslechterde veiligheidssituatie in bepaalde delen van Afghanistan en de toename van het aantal burgerslachtoffers, de situatie in de provincies Helmand, Kandahar, Kunar en delen van Ghazni en Khost gekenmerkt wordt als een situatie van veralgemeend geweld. Volgens UNHCR hebben Afgaanse asielzoekers uit deze regio's mogelijks nood aan internationale bescherming. Bijkomend en rekening houdend met het volatiele karakter van het gewapend conflict, dienen de asielaanvragen van Afghanen die claimen andere regio's te zijn ontvlucht omwille van het veralgemeend geweld, elk nauwgezet onderzocht te worden in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de vroegere verblijfplaats. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. Hierbij dient opgemerkt dat UNHCR in de stad Kabul aanwezig is en dat bijgevolg mag verwacht worden dat UNHCR de veiligheidssituatie in Kabul goed kan inschatten. In casu wordt vastgesteld dat UNHCR niet oproept tot het bieden van complementaire vormen van bescherming aan Afghanen uit Kabul en dat UNHCR meewerkt aan terugkeerprogramma's.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat er in de hoofdstad Kabul “asymetrische aanvallen” voorkomen doch geen “open combat” wordt gevoerd. Vanaf 2010 stelde ANSO (Afghan NGO Safety Office) dat er een afname was van het geweld in de stad, in contrast met de toename in de rest van het land. De veiligheidstoestand in de stad werd rustig genoemd (zie aan administratief dossier toegevoegde Subject Related Briefing “Afghanistan – Veiligheidssituatie in Afghanistan en in de stad Kabul” dd. 17 augustus 2010 met update op 24 augustus 2011). De stad lijdt wel onder aanslagen met “Improvised Explosive Devices” (IED's), meer bepaald berm bommen en zelfmoordaanslagen tegen de Afgaanse en internationale troepen in de stad en op de belangrijkste invalswegen. Deze zelfmoordaanslagen zijn gericht tegen “high profile” doelwitten in het centrum van de stad waarbij de internationale aanwezigheid en Afgaanse autoriteiten worden geviséerd. De gewone Afgaanse burgers worden bij deze aanvallen niet geviséerd.

Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend van aard en is eerder gelokaliseerd; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

De bestreden beslissing in hoofde van tweede verzoekster, mevrouw M.M. luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U, M.(...) M.(...), verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van Tadzjiekse-origine te zijn. U werd 22 jaar geleden geboren in Day Kolangar in het district Puli Alam van de provincie Logar. Uw moeder, B.(...) M.(...) N.(...), stierf enkele dagen na uw geboorte. Uw vader, S.(...), liet u en uw zussen N.(...) (C.G. 11/21369 en OV 6875160) en K.(...) (C.G. 11/21368 en OV 6875157) achter bij uw oom, W.(...) N.(...). Uw oom was een commandant ten tijde van de Mujaheddin. U woonde bij uw oom samen met zijn vrouw, zijn drie zonen en zijn twee dochters. U en uw zussen werden slecht behandeld door uw oom en zijn vrouw en jullie dienden alle huishoudelijke taken op jullie te nemen.

Uw zussen N.(...) en K.(...) werden gedwongen uitgehuwelijkt aan respectievelijk S.(...) P.(...) en K.(...) N.(...). Zij waren hier niet mee akkoord en werden gedwongen om ja te zeggen. Op de 27ste dag van de ramadan (27 augustus 2011) trouwden (nikah) zij. Het trouwfeest zou de 5de dag van het Suikerfeest (4/5 september 2011) plaats vinden. Uw oudste zus N.(...) vond dat dit niet kon en besloot dat jullie dienden te vluchten. Zij wist het geld en het goud van uw oom liggen en ging dit halen. Die nacht konden jullie niet slapen. De volgende morgen, de 5de dag van het Suikerfeest, ontsnapten jullie heel vroeg in de morgen uit het huis. Jullie stopten een taxi iets verder van het huis en reden naar Kabul. In Kabul namen jullie een auto naar Torkham. Toen jullie aankwamen in Pakistan gingen jullie bij jullie tante Z.(...), de zus van uw oom, en vertelden haar wat er was gebeurd. Zij was geschrokken maar was bang voor haar broer en wou niet dat jullie bleven. Jullie mochten wel nog enkele dagen blijven, gedurende die dagen belde uw oom uw tante op maar zij verklikte niet dat jullie bij haar waren. Na 5 dagen vertrokken jullie met het vliegtuig naar België. Op 11 september 2011 kwamen jullie aan in België en de volgende dag vroegen jullie asiel aan.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u vermoord te worden door uw oom.

U legt geen documenten voor ter staving van uw asielrelaas.

B. Motivering

Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, a, b en c van de gecoördineerde Vreemdelingenwet aangetoond heeft.

Daar u zich op dezelfde asielmotieven baseert als uw zus N.(...) verwijst het CGVS naar de beslissing van uw zus, M.(...) N.(...) (OV 6875160) die u hieronder kunt lezen.

Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, a, b en c van de Vreemdelingenwet aangetoond heeft.

De reden waarom u niet in aanmerking komt voor een erkenning als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie noch voor de toekenning van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, a, b en c van de gecoördineerde Vreemdelingenwet is omdat er weinig geloof kan gehecht worden aan uw asielrelaas. U legt immers geen enkel concreet bewijs voor van de feiten die de kern van uw asielrelaas vormen en uw verklaringen met betrekking tot de gebeurtenissen die de aanleiding zouden gevormd hebben tot uw vertrek uit Afghanistan zijn onvoldoende overtuigend en vertonen zo weinig plausibiliteit dat er geen geloof kan aan gehecht worden.

U, noch uw zussen, hebben de reden voor jullie vertrek uit Afghanistan, namelijk het feit dat jullie gedwongen werden te huwen, aannemelijk kunnen maken..

In eerste instantie valt op dat u en uw zus K.(...) een in Afghaanse context afwijkende opvatting lijken te hebben over het begrip 'nikah'. Beiden stellen jullie de 'nikah' gedaan te hebben met de mannen aan wie jullie beloofd werden. Het trouwfeest ging een tijdje later gebeuren. Wanneer u tijdens het gehoor op het CGVS gevraagd wordt of u gehuwd bent antwoordt u echter ontkennend (CGVS, p.9). Ook uw zus K.(...) verklaart dat ze niet gehuwd is maar wel 'nikah' heeft gedaan (CGVS, gehoorverslag K.(...), p.5). Nochtans is het net de praktijk van de 'nikah' die het huwelijk bekrachtigt in de Afghaanse context (zie informatie die werd toegevoegd aan het administratieve dossier). Dat u stelt dat de 'nikah' enkel religieus is maar niet officieel gaat niet op in de Afghaanse context (CGVS, p.9). Gezien u en uw zussen verklaren altijd geïsoleerd geleefd te hebben in Afghanistan, en jullie Afghanistan verlieten rond begin september 2011 om vervolgens in België asiel te vragen op 11 september 2011 komt het weinig overtuigend over dat jullie al van bij jullie aankomst in België verklaarden dat jullie niet gehuwd waren (verklaringen DVZ). Niet enkel volgens de Afghaanse zeden en gewoonten maar ook volgens de Afghaanse wetten is men immers daadwerkelijk gehuwd als men 'nekah' gedaan heeft. Dat u en uw zus als ongeschoolde Afghaanse vrouwen die bijna nooit het huis verlieten plots het onderscheid maken tussen een officieel en een religieus huwelijk is merkwaardig gezien er in Afghanistan geen wezenlijk verschil is tussen een religieus en een officieel huwelijk. Vele huwelijken in Afghanistan worden niet geregistreerd doch hun geldigheid wordt niet in vraag gesteld bij gebrek aan documenten (zie informatie die werd toegevoegd aan het administratieve dossier). Het feit dat men een 'nekah' met een mollah, getuigen en de man aan wie men beloofd werd gedaan heeft, maakt dat men in Afghanistan als gehuwd aanzien wordt. Dat u en uw zus de ceremonie die gebeurde rond jullie 'nekah' beschrijven (CGVS, p.16, 17 + CGVS gehoor K.(...) p.11) maar tegelijkertijd beweren dat jullie niet gehuwd zijn komt weinig plausibel over in de Afghaanse context. Eerder lijkt het erop dat jullie weinig affiniteit lijken te hebben met de Afghaanse gewoontes. **Deze vaststelling laat eerder vermoeden dat jullie het dorp in de provincie Logar in Afghanistan of Afghanistan zelf al veel langer verlaten hebben en jullie afkomstig zijn uit een omgeving en een leefwereld waar wél het onderscheid gemaakt wordt tussen een religieus en een officieel huwelijk.** Het is overigens frappant dat u bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat jullie **huwelijksdatum** was vastgelegd op de vierde of vijfde dag van het Suikerfeest en jullie daardoor tijdig moesten wegvlugten (Vragenlijst 26/10/2011 vraag 5) terwijl u op het CGVS verklaarde dat de '**nekah**' (**het huwelijk**) had plaatsgevonden op de 27ste dag van de ramadan en het **huwelijksfeest** zou plaatsvinden op de vijfde dag van het Suikerfeest. **Gezien zowel u als uw zus zowel bij de Dienst Vreemdelingenzaken als op het CGVS verklaren dat jullie niet gehuwd zijn terwijl jullie tijdens het gehoor op het CGVS verklaren dat jullie 'nekah' deden in het bijzijn van de mollah, de getuigen en de mannen aan wie jullie beloofd werden is het duidelijk dat jullie niet echt lijken te weten hoe een huwelijk voltrokken wordt in Afghanistan, de 'nekah' is immers de voltrekking van het huwelijk in Afghanistan.** Gezien jullie eveneens verklaarden dat jullie soms naar trouwfeesten gingen (en erover praten) in Afghanistan hadden jullie dit toch kunnen weten (CGVS, p.9, 14). **Dat jullie hierover zo weinig overtuigend overkomen en zo weinig affiniteit lijken te vertonen met deze diep ingewortelde Afghaanse huwelijkstradities ondermijnt in ernstige mate de geloofwaardigheid van jullie asielrelaas.**

Bovendien wordt vastgesteld dat uw reactie op het feit dat jullie uitgehuwelijkt gingen worden - gezien de door jullie geschetste context - weinig realistisch overkomt. Jullie werden immers jullie ganse leven al slecht behandeld door uw oom, hij liet jullie altijd werken en sloeg jullie (CGVS, p.13, 14, 15). Bovendien was uw oom volgens uw verklaringen een moordenaar en had hij al vele mensen vermoord (CGVS, p. 20). Volgens uw zus K.(...) hadden jullie geen rechten, werden jullie behandeld als dieren en gebruikt als ezels (CGVS gehoor K.(...) p.8). Ook uw zus M.(...) verklaart dat jullie mishandeld werden door hem (CGVS gehoor M.(...) p.9,10). Gezien de door u en uw zussen geschetste levensomstandigheden komt het weinig plausibel over dat u wanneer uw oom u vertelde dat u ging moeten trouwen zo hardnekkig protesteerde (CGVS, p.16). U wist immers op dat moment niet aan wie u ging uitgehuwelijkt worden (CGVS, p.16). Op dat moment had u evengoed kunnen denken dat er eindelijk een einde ging komen aan uw lijdensweg doordat u het huis van uw oom ging kunnen verlaten. Dat u als jonge ongeschoolde Afghaanse vrouw die naar eigen zeggen zeer streng opgevoed (CGVS, p.7) werd (en die eigenlijk van niet beter wist gezien het in Afghanistan de gewone gang van zaken is dat mensen uitgehuwelijkt worden) plotseling zo assertief reageerde en tegen uw oom zei dat u niet akkoord ging, dat hij u maar moest vermoorden komt weinig plausibel over, temeer dat u op dat moment niet eens wist wie de voorgestelde huwelijkskandidaat was en of hij al dan niet een geschikte keuze zou zijn (CGVS, p.16). Overigens valt op dat u en uw zussen ver boven de leeftijd zitten waarop een gemiddelde Afghaanse vrouw dikwijls uitgehuwelijkt wordt (jullie hebben de respectievelijke leeftijden van 27, 25 en 23 jaar), ook dit gegeven draagt bij tot de onwaarschijnlijkheid van de situatie (zie informatie die werd toegevoegd aan het administratieve dossier). Men zou verwacht hebben dat uw oom jullie al veel langer uit huis zou gestuurd hebben gezien dit de gewone gang van zaken is in Afghanistan en u zelf stelde dat hij jullie al langer wou kwijtraken (CGVS, p.14, 15, 16).

U verklaart dat uw oom u en uw zus K.(...) heeft uitgehuwelijkt aan twee oudere mannen, S.(...) P.(...) en K.(...) N.(...) maar jullie weten geen verdere informatie te verschaffen over een van deze heren. Het is opmerkelijk dat jullie hier zo weinig over weten en geen moeite namen hier meer over te weten te komen nochtans stond jullie toekomst op het spel. Jullie kennen weliswaar nog de naam van jullie echtgenoten maar verder weten jullie niks met zekerheid te zeggen. Zo denkt u dat het een oudere man is aangezien het een vriend van uw oom is, dit is meer een vermoeden dan een zekerheid maar later zegt u dat andere vrouwen het u verteld hebben.

U heeft er tevens geen idee van of S.(...) P.(...) reeds getrouwd is en of u zijn tweede, derde of misschien zelfs zijn vierde vrouw wordt. U verklaart dat u wel gehoord heeft dat hij andere vrouwen en kinderen had omdat het u gezegd is maar u weet niet de hoeveelste u was (gehoorverslag CGVS, p. 9), u verklaart later dat u niet bij hem wou gaan wonen omdat hij al verschillende vrouwen had (gehoorverslag CGVS, p. 17). **Het is dus weinig aannemelijk dat u wel zou weten dat hij meerdere vrouwen had maar dat u op het moment dat u dit vernam niet eens informeerde hoeveel vrouwen hij dan wel had.** Daarnaast weet u ook niet hoeveel kinderen S.(...) P.(...) heeft (gehoorverslag CGVS, p. 9) nochtans heeft men u wel verteld dat hij reeds kinderen heeft maar later zegt u dat u over deze zaken helemaal niks weet (gehoorverslag CGVS, p. 21). U heeft er verder geen idee van hoe oud S.(...) P.(...) is. U vermoedt dat het een oude man is want het is een vriend van uw oom (gehoorverslag CGVS, p. 9) maar later zegt u dat er door de andere vrouwen werd gezegd dat het een oudere man is (gehoorverslag CGVS, p. 20). Verder heeft u er ook geen idee van wat het beroep van uw echtgenoot is, u weet enkel dat het een ook commandant was net als uw oom. U heeft trouwens ook geen enkel idee van onder welke Mujaheddin-groepering zij dan commandant waren (gehoorverslag CGVS, 7 en 20). Het is algemeen geweten dat vrouwen in Afghanistan geen inspraak hebben bij hun huwelijkskeuze en dat zij weinig weten over hun aanstaande echtgenoot, maar dat u niks weet is opmerkelijk. Ook heeft u er geen idee van waar S.(...)P.(...) woont (gehoorverslag CGVS, p. 9) en wie de getuigen waren op jullie nikah (gehoorverslag CGVS, p. 17).

Het is vreemd dat u niks wenste te weten te komen over de man aan wie u werd uitgehuwelijkt. Nochtans had u hier de mogelijkheid toe, door andere vrouwen werd er geroddeld over uw aanstaande maar u verklaart dat u dit liever niet hoorde (gehoorverslag CGVS, p. 21). Het is vreemd dat u zelf niet nieuwsgierig was en niks heeft gevraagd aan uw oom (gehoorverslag CGVS, p. 10). Men zou vermoeden dat iemand over haar toekomstige echtgenoot zoveel mogelijk wil te weten komen omdat er toch verwacht wordt dat u met die man zou gaan samenleven. Zoals eerder al gesteld verklaarde u dat u en uw zussen een ongelukkig leven leidden bij uw oom, gezien deze context zou men verwachten dat u benieuwd zou zijn naar wat misschien de kans op een beter leven zou geweest zijn voor u. Gezien het in Afghanistan de gewone gang van zaken is dat vrouwen uitgehuwelijkt worden is het zeer ongewoon dat u hiertegen protesteerde gezien u niks wenste te weten over uw toekomstige echtgenoot terwijl die u misschien de kans had kunnen bieden op een beter leven in Afghanistan dan dat bij uw oom waar u mishandeld werd. Dat u voor het moment van de nekah geen enkele informatie heeft willen vergaren doet de wenkbrauwen fronsen. De situatie die u beschrijft komt zo weinig plausibel over dat er geen geloof kan aan gehecht worden.

Aan uw zus zou de zoon van uw oom dan weer wel gezegd hebben dat haar echtgenoot een oudere man ging zijn en dat hij al een andere vrouw en kinderen heeft (gehoorverslag CGVS K.(...), p. 9). Het is vreemd dat er over uw echtgenoot dan niks zou gezegd geweest zijn. Bovendien zat er nog geruime tijd tussen de aankondiging en de eigenlijke nikah, tijd waarin u informatie had kunnen vergaren over uw aanstaande echtgenoot. Onder vrouwen zou er in het algemeen worden geroddeld over aanstaande echtgenoten, bruiloftsfeesten, ziektes en begrafenissen (gehoorverslag CGVS, p. 9, 20 en 21, gehoorverslag CGVS K.(...), p.13, gehoorverslag CGVS M.(...), p. 10). Het is weinig aannemelijk dat er over uw aanstaande helemaal niks werd gezegd, behalve dat het een oude man is. Dit is bovendien in tegenstrijdigheid met wat u later verklaart. Als u gevraagd wordt of u niet nieuwsgierig was antwoordt u dat u niet wou luisteren als er over uw aanstaande gepraat werd (gehoorverslag CGVS, p.21). Dit geeft aan dat er wel degelijk over uw aanstaande echtgenoot gepraat werd. Dit is dan weer in tegenstelling met wat u eerste beweerde, namelijk dat er over dergelijke zaken niet wordt gepraat (gehoorverslag CVS, p.10). Deze weinig coherente verklaringen ondermijnen de geloofwaardigheid van de door u ingeroepen asielmotieven.

Bovenstaande vaststellingen gaan ook op voor uw zus K.(...) die niks lijkt af te weten van haar toekomstige echtgenoot, K.(...) N.(...). Zij weet niet hoe oud K.(...) is (gehoorverslag CGVS K.(...), p.5), weet niet waar hij woont (gehoorverslag CGVS K.(...), p. 5), weet niet wat voor werk hij doet (gehoorverslag CGVS K.(...), p. 6), of hij al kinderen heeft (gehoorverslag CGVS K.(...), p. 13) en of hij reeds getrouwd is (gehoorverslag CGVS K.(...), p. 6). Bovendien is dit laatste in tegenstrijdigheid met wat K.(...) later beweert, namelijk dat hij zeker al andere vrouwen had (gehoorverslag CGVS K.(...), p. 13) en met het feit dat ze verklaarde dat jullie neef haar had verteld dat K.(...) reeds getrouwd was en kinderen had (gehoorverslag CGVS K.(...), p. 9). Dat jullie beiden zulke vage verklaringen afleggen is

opmerkelijk. Te meer omdat uw zus verklaart dat ze reeds van bij de aankondiging wist met wie ze diende te trouwen (gehoorverslag CGVS K.(...), p. 11) en dat u verklaart dat het u pas de dag voor de nikah werd verteld (gehoorverslag CGVS, p. 16). Hoewel uw zus zich wel op dit laatste punt tegensprekt. Zij hoorde uw oom vertellen dat er iemand diende te trouwen, vroeg aan hem wie, maar ze kan zich niet meer herinneren of hij een naam heeft gezegd of niet (gehoorverslag CGVS K.(...), p.11). Het hoeft geen betoog dat het bijzonder moeilijk is om een touw vast te knopen aan jullie verklaringen. Dit gebrek aan doorleefdheid en bevattelijke verkaringen wijst erop dat de zaken zich niet afspeelden zoals jullie voorwenden.

Bovendien past jullie ontsnappingsverhaal weinig in het door u geschetste profiel van ongeschoolde vrouwen die nooit het huis mochten verlaten. U en uw zussen verklaren dat jullie zelden of nooit het huis mochten verlaten (gehoorverslag CGVS, p., gehoorverslag CGVS K.(...), p. 5 en gehoorverslag CGVS M.(...), p. 4 en 7). Het is opmerkelijk dat jullie er dan zonder enige moeite in slagen te ontsnappen uit Afghanistan. Jullie mochten enkel het huis verlaten voor bruiloften, begrafenis en andere dergelijke gebeurtenissen. Het was jullie niet toegestaan om naar de markt te gaan of zelfs maar bij andere vrouwen langs te gaan (gehoorverslag CGVS, p. 8). Maar toch kan u een reis voorbereiden, en organiseren zonder enige hulp (gehoorverslag CGVS K.(...), p. 8). U nam gewoon een taxi alsof het een dagdagelijks gebeurtenis betrof. U geraakt zonder problemen in Kabul waar u zonder aarzelen de taxistandplaats naar Torkham vindt en vandaar kan doorreizen naar Pakistan. Nochtans kregen jullie niet vaak de kans om iets van Kabul te zien of te weten te komen. Uw zus K.(...) verklaart dat jullie enkel naar het huis in Kabul werden gebracht, daar niet buiten mochten en dan dienden terug te keren (gehoorverslag CGVS K.(...), p. 13). Dat u dan zo gemakkelijk de taxistopplaats weet terug te vinden is opmerkelijk. Dit staat in schril contrast met het door u geschetste profiel als ongeschoolde vrouw die nooit het huis mocht verlaten en die leefde onder de tirannie van haar oom. Bovendien komt het beeld dat u schetst over de taxirit naar Kaboel weinig realistisch over. Als u gevraagd wordt wie de andere passagiers in de auto waren verklaart u immers dat u er niet op gelet heeft, dat u een burqa droeg (CGVS, p.19). In eerste instantie dient hierbij opgemerkt te worden dat een burqa het zicht – hoewel het verre van ideaal is - niet belemmert, er is immers een doorkijkgaas voor de ogen. In tweede instantie zou men verwachten dat u net dan zeer oplettend zou geweest zijn. U vluchtte immers weg uit uw dorp, u had er toch alle belang bij om alert te zijn en erover te waken dat er zich geen burens of andere kennissen in de taxi zouden bevinden die jullie aan jullie stem of het feit dat jullie gedrieën in de taxi stapten in die buurt zouden kunnen herkennen. Deze vaststelling toont aan dat zelfs de randaspecten van uw relaas weinig plausibiliteit vertonen.

Er dienen ook vraagtekens geplaatst te worden bij jullie verdere vlucht uit Pakistan. Jullie verklaarden dat jullie met het vliegtuig tot in België zijn gekomen. U weet in het geheel niet hoelang u op het vliegtuig gezeten heeft. Uw zus weet enkel dat er een tussenstop geweest is van 24 uur en dat jullie vervolgens op een andere vliegtuig zijn gestapt waarvan ze alweer niet weet hoelang jullie hierop gezeten hebben maar wel dat jullie om 5u in de ochtend zijn geland (gehoorverslag CGVS K.(...), p.10). Dit is opmerkelijk. Het is weinig aannemelijk dat u geen verdere informatie hierover heeft. Uw zus weet dat jullie dat u 24 uur gewacht hebben tussen beide vluchten maar hoelang jullie op het vliegtuig zat kan ze niet zeggen, evenals de plaats waar jullie de tussenlanding hebben gemaakt, nochtans hebben jullie in een hotel overnacht. Men mag toch aannemen dat jullie iets opgevangen moeten hebben in tussentijd. Er moet toch ergens enige aanwijzing aanwezig geweest zijn. In luchthavens en op het vliegtuig worden aankondigingen en namen van de bestemming van aankomst immers verschillende malen omgeroepen in verschillende talen. Bovendien werden jullie vergezeld door een smokkelaar. Dat jullie zo vaag blijven over die zaken is weinig aannemelijk. Daarnaast is het weinig aannemelijk dat jullie zonder geldige reisdocumenten gereisd zouden hebben. Gezien jullie 2 verschillende vliegtuigen namen en op luchthavens kwamen kan men ervan uitgaan dat er veel personencontroles waren. Het was geenszins uit te sluiten dat jullie geen individuele controle zouden moeten ondergaan en toch beweren u en uw zussen dat jullie zelf geen documenten bij hadden maar dat de smokkelaar alle documenten voor u en uw zussen bij zich droeg (gehoorverslag CGVS, p. 3 en gehoorverslag K.(...) p.10 + gehoorverslag M.(...) p.7). Doorgaans dient nochtans elke volwassene zijn eigen documenten voor te leggen bij paspoortcontroles in een luchthaven, zeker wanneer men van buiten Europa arriveert met het vliegtuig staat vast dat elke persoon individueel zijn paspoort moet tonen bij aankomst in een Europees land. Dat jullie beweren dat de smokkelaar jullie paspoorten bij zich droeg en jullie niets individueel hoefden te tonen is bijgevolg ongeloofwaardig. Dit alles onderstreept nogmaals dat jullie niet oprecht zijn bij het indienen van jullie asielaanvraag.

Tot slot kan nog opgemerkt worden dat M.(...), jullie jongste zus (22 jaar) zich niet eens de namen herinnert van de personen waarmee jullie de 'nekah' gedaan hebben (CGVS gehoor M.(...) p.6, 9). **Gezien het feit dat jullie oom jullie zou gedwongen hebben met deze mannen te huwen en jullie hun naam toch te weten kwamen rond het tijdstip van de 'nekah' en jullie net omwille van deze mannen Afghanistan ontvlucht zijn is het bijzonder opvallend dat jullie zus zich niet eens**

hun namen herinnert. Normaalgezien kan men er toch vanuit gaan dat die namen verschillende keren aan bod zullen gekomen zijn tijdens jullie gesprekken, niet in het minst tijdens de voorbereiding van jullie asielaanvraag waarin toch van jullie verwacht wordt dat jullie op bevattelijke wijze de door jullie ingeroepen vrees voor vervolging kunnen staven, zij het niet door documentaire bewijzen dan wel door verklaringen. Dat uw zus er bijgevolg niet eens in slaagt die twee namen te geven is een teken aan de wand en ondermijnt de ernst van de door jullie ingeroepen vrees ten opzichte van die mannen en van jullie oom.

Samengevat concludeert het CGVS op basis van alle voorgaande vaststellingen dat u ongeloofwaardig bevonden wordt wat betreft de door u ingeroepen asielmotieven. Het CGVS hecht geen geloof aan het feit dat u en uw zus onder de omstandigheden die u beschrijft door jullie oom gedwongen werden te huwen, evenmin hecht het CGVS geloof aan de manier waarop u en uw zussen Afghanistan ontvlucht zouden zijn. Bovendien zijn er zoals eerder al gesteld zelfs twijfels over het feit of jullie daadwerkelijk tot jullie vertrek uit Afghanistan in de provincie Logar woonachtig waren. Omwille van deze redenen stelt het CGVS vast dat u geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, a , b en c van de gecoördineerde Vreemdelingenwet heeft.

Noch u, noch uw zussen leggen documenten voor die bovenstaande vaststellingen kunnen weerleggen.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel, kan een Afgaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken. **Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in uw geval de veiligheidssituatie in de stad Kaboel te worden beoordeeld hoewel u in oorsprong afkomstig verklaard te zijn uit de provincie Logar.** Op basis van uw verklaringen concludeert het CGVS namelijk dat u een veilig en redelijk vestigingsalternatief heeft bij uw familieleden in de stad Kaboel. Gezien het feit dat er geen geloof kan gehecht worden aan de problemen die veroorzaakt werden door uw oom kan er evenmin vanuit gegaan worden dat u de waarheid vertelt over uw oom als u hem beschrijft als een onmens. Bijgevolg kan er niet van uitgegaan worden dat u hem te vrezen heeft. Uw vele ongeloofwaardige en weinig plausibele verklaringen hypothekeren immers de geloofwaardigheid van uw ganse asielrelaas. Gezien uw oom familie, vrienden en een huis ter beschikking heeft in Kaboel (CGVS, p.6,7) kan ervan uitgegaan worden dat u en uw zussen bij de familie van uw oom – die ook uw dichte familieleden zijn (CGVS gehoor K.(...) p.4) - gaan wonen. Uw oom bevindt zich immers dikwijls in de stad Kaboel en zijn vrouw – uw tante - verblijft er nog meer (CGVS, p.14). U en uw zussen verbleven al meermaals bij hen in Kaboel (CGVS, p.6,14 + CGVS gehoor K.(...) p.4). Uw oom is volgens jullie verklaringen altijd rijk en gerespecteerd geweest en houdt zich bezig met de aankoop en verkoop van gronden (CGVS, p.7, 20,21 + gehoor M.(...) p.5,8) Overigens heeft u te kennen gegeven dat u affiniteit heeft met Kaboel want jullie sloegen er vlotjes in om zonder begeleiding jullie weg te vinden in Kaboel als jullie Afghanistan verlieten. U spreekt u Pashtu en Dari. Jullie bleken ook voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg om naar Europa te reizen en jullie in een vreemde gemeenschap te vestigen, daarom lijkt het zeker niet onredelijk om van jullie te verwachten dat jullie zich bij jullie familie in Kaboel, Afghanistan vestigen, het land waarvan jullie de nationaliteit stellen te bezitten. Hoewel het Commissariaat-generaal ten volle de kwetsbaarheid erkent van alleenstaande Afgaanse vrouwen tengevolge de heersende sociale en maatschappelijke tradities in Afghanistan, dient vastgesteld te worden dat u (en uw zussen) geen deel uitmaakt van deze categorie. **Er is geen enkele aanwijsbare reden waarom u uw familie in de stad Kaboel niet zou vervoegen. Gezien er geen geloof gehecht kan worden aan uw asielrelaas houdt het geen steek dat u gevaar zou kunnen lopen in Kaboel omwille van het feit dat jullie weggelopen zijn.**

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld. Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 17 december 2010 in rekening genomen. UNHCR oordeelt dat in het licht van de verslechterde veiligheidssituatie in bepaalde delen van Afghanistan en de toename van het aantal burgerslachtoffers, de situatie in de provincies Helmand, Kandahar, Kunar en delen van Ghazni en Khost gekenmerkt wordt als een situatie van veralgemeend geweld. Volgens UNHCR hebben Afgaanse asielzoekers uit deze regio's mogelijks nood aan internationale bescherming. Bijkomend en rekening houdend met het volatiele karakter van het gewapend conflict, dienen de asielaanvragen van Afghanen die claimen andere regio's te zijn

ontvlucht omwille van het veralgemeend geweld, elk nauwgezet onderzocht te worden in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de vroegere verblijfplaats. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. Hierbij dient opgemerkt dat UNHCR in de stad Kabul aanwezig is en dat bijgevolg mag verwacht worden dat UNHCR de veiligheidssituatie in Kabul goed kan inschatten. In casu wordt vastgesteld dat UNHCR niet oproept tot het bieden van complementaire vormen van bescherming aan Afghanen uit Kabul en dat UNHCR meewerkt aan terugkeerprogramma's.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat er in de hoofdstad Kabul "asymetrische aanvallen" voorkomen doch geen "open combat" wordt gevoerd. Vanaf 2010 stelde ANSO (Afghan NGO Safety Office) dat er een afname was van het geweld in de stad, in contrast met de toename in de rest van het land. De veiligheidstoestand in de stad werd rustig genoemd (zie aan administratief dossier toegevoegde Subject Related Briefing "Afghanistan – Veiligheidssituatie in Afghanistan en in de stad Kabul" dd. 17 augustus 2010 met update op 24 augustus 2011). De stad lijdt wel onder aanslagen met "Improvised Explosive Devices" (IED's), meer bepaald bembommen en zelfmoordaanslagen tegen de Afghaanse en internationale troepen in de stad en op de belangrijkste invalswegen. Deze zelfmoordaanslagen zijn gericht tegen "high profile" doelwitten in het centrum van de stad waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. De gewone Afghaanse burgers worden bij deze aanvallen niet gevisieerd.

Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend van aard en is eerder gelokaliseerd; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

De bestreden beslissing in hoofde van derde verzoekster, mevrouw M.K. luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, M.(...) K.(...), verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van Tadzjiekse-origine te zijn. U bent 24 jaar geleden geboren in Day Kolangar in het district Puli Alam van de provincie Logar. U volgde nooit scholing. U spreekt Dari. U verloor uw moeder, B.(...) M.(...) N.(...), na de geboorte van uw zus, M.(...), 22 jaar geleden. Uw vader, S.(...) liet u, en uw twee zussen, M.(...) (C.G. 11/21367 en OV 6875154) en N.(...) (C.G. 11/21369 en OV 6875160), achter bij u oom W.(...) N.(...), Uw oom was een commandant ten tijde van de Mujaheddin. U woonde bij uw oom samen met zijn vrouw, zijn drie zonen en zijn twee dochters. U en uw zussen werden slecht behandeld door uw oom en zijn vrouw en dienden alle huishoudelijke taken op jullie te nemen.

Uw oom wou u uithuwelijken aan een oudere man, K.(...) N.(...). Hij had van die man veel geld ontvangen. Ook uw zus N.(...) werd uitgethuwelijkt aan een oudere man, S.(...) P.(...). Beide mannen waren vrienden van uw oom. U zag dit niet zitten en protesteerde. Hierop heeft uw oom u hard geslaan. Hij bedreigde u en uw zussen zodanig dat jullie zouden instemmen. Hij toonde zijn wapens, o.a. een kalasnikof, en een zure oplossing en dreigde ermee deze te gebruiken indien jullie niet akkoord gingen met de trouw. Op de 27ste van de ramadan (27 augustus 2011) vond de trouw (nikah) plaats. De trouw van uw zus N.(...) vond op dezelfde dag plaats. Het trouwfeest zou de 5de dag van het Suikerfeest (4/5 september 2011) plaats vinden. Uw zus N.(...) besloot dat jullie dienden te vluchten. Ze wist het geld en het goud van uw oom liggen en wist dit mee te nemen. Die nacht hebben jullie niet geslapen. De volgende morgen, de 5de dag van het Suikerfeest, ontsnapten jullie heel vroeg in de morgen uit het huis. Jullie stopten een taxi iets verder van het huis en reden naar Kabul. In Kabul namen jullie een auto naar Torkham. Toen jullie aankwamen in Pakistan gingen jullie bij jullie tante Z.(...), de zus van uw oom, en vertelden haar wat er was gebeurd. Zij was geschrokken maar was bang voor haar broer en wou niet dat jullie bleven. Jullie mochten wel nog enkele dagen blijven, gedurende die dagen belde uw oom uw tante op maar zij verklikte niet dat jullie bij haar waren. Na 5 dagen vertrokken jullie met het vliegtuig naar België. Op 11 september kwamen jullie aan in België en de volgende dag vroegen jullie asiel aan.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u vermoord te worden door uw oom en door de mannen aan wie jullie weggeschonken waren.

U legt geen documenten voor ter staving van uw asielrelaas.

B. Motivering

Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, a, b en c van de Vreemdelingenwet aangetoond heeft. .

Daar u identiek dezelfde asielmotieven inroept als uw zus N.(...) verwijst het CGVS naar de beslissing van uw zus, M.(...) N.(...) (OV 6875160) die u hieronder kunt lezen.

Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, a, b en c van de Vreemdelingenwet aangetoond heeft.

De reden waarom u niet in aanmerking komt voor een erkenning als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie noch voor de toekenning van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, a, b en c van de gecoördineerde Vreemdelingenwet is omdat er weinig geloof kan gehecht worden aan uw asielrelaas. U legt immers geen enkel concreet bewijs voor van de feiten die de kern van uw asielrelaas vormen en uw verklaringen met betrekking tot de gebeurtenissen die de aanleiding zouden gevormd hebben tot uw vertrek uit Afghanistan zijn onvoldoende overtuigend en vertonen zo weinig plausibiliteit dat er geen geloof kan aan gehecht worden.

U, noch uw zussen, hebben de reden voor jullie vertrek uit Afghanistan, namelijk het feit dat jullie gedwongen werden te huwen, aannemelijk kunnen maken..

In eerste instantie valt op dat u en uw zus K.(...) een in Afghaanse context afwijkende opvatting lijken te hebben over het begrip 'nikah'. Beiden stellen jullie de 'nikah' gedaan te hebben met de mannen aan wie jullie beloofd werden. Het trouwfeest ging een tijdje later gebeuren. Wanneer u tijdens het gehoor op het CGVS gevraagd wordt of u gehuwd bent antwoordt u echter ontkennend (CGVS, p.9). Ook uw zus K.(...) verklaart dat ze niet gehuwd is maar wel 'nikah' heeft gedaan (CGVS, gehoorverslag K.(...), p.5). Nochtans is het net de praktijk van de 'nikah' die het huwelijk bekrachtigt in de Afghaanse context (zie informatie die werd toegevoegd aan het administratieve dossier). Dat u stelt dat de 'nikah' enkel religieus is maar niet officieel gaat niet op in de Afghaanse context (CGVS, p.9). Gezien u en uw zussen verklaren altijd geïsoleerd geleefd te hebben in Afghanistan, en jullie Afghanistan verlieten rond begin september 2011 om vervolgens in België asiel te vragen op 11 september 2011 komt het weinig overtuigend over dat jullie al van bij jullie aankomst in België verklaarden dat jullie niet gehuwd waren (verklaringen DVZ). Niet enkel volgens de Afghaanse zeden en gewoonten maar ook volgens de Afghaanse wetten is men immers daadwerkelijk gehuwd als men 'nekah' gedaan heeft. Dat u en uw zus als ongeschoolde Afghaanse vrouwen die bijna nooit het huis verlieten plots het onderscheid maken tussen een officieel en een religieus huwelijk is merkwaardig gezien er in Afghanistan geen wezenlijk verschil is tussen een religieus en een officieel huwelijk. Vele huwelijken in Afghanistan worden niet geregistreerd doch hun geldigheid wordt niet in vraag gesteld bij gebrek aan documenten (zie informatie die werd toegevoegd aan het administratieve dossier). Het feit dat men een 'nekah' met een mollah, getuigen en de man aan wie men beloofd werd gedaan heeft, maakt dat men in Afghanistan als gehuwd aanzien wordt. Dat u en uw zus de ceremonie die gebeurde rond jullie 'nekah' beschrijven (CGVS, p.16, 17 + CGVS gehoor K.(...) p.11) maar tegelijkertijd beweren dat jullie niet gehuwd zijn komt weinig plausibel over in de Afghaanse context. Eerder lijkt het erop dat jullie weinig affiniteit lijken te hebben met de Afghaanse gewoontes. **Deze vaststelling laat eerder vermoeden dat jullie het dorp in de provincie Logar in Afghanistan of Afghanistan zelf al veel langer verlaten hebben en jullie afkomstig zijn uit een omgeving en een leefwereld waar wél het onderscheid gemaakt wordt tussen een religieus en een officieel huwelijk. Het is overigens frappant dat u bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat jullie **huwelijksdatum** was vastgelegd op de vierde of vijfde dag van het Suikerfeest en jullie daardoor tijdig moesten wegvlugten (Vragenlijst 26/10/2011 vraag 5) terwijl u op het CGVS verklaarde dat de '**nekah**' (**het huwelijk**) had plaatsgevonden op de 27ste dag van de ramadan en het **huwelijksfeest** zou plaatsvinden op de vijfde dag van het Suikerfeest. **Gezien zowel u als uw zus zowel bij de Dienst Vreemdelingenzaken als op het CGVS verklaren dat jullie niet gehuwd zijn terwijl jullie tijdens het gehoor op het CGVS verklaren dat jullie 'nekah' deden in het bijzijn van de mollah, de getuigen en de mannen aan wie jullie beloofd werden is het duidelijk dat jullie niet echt lijken te weten hoe een huwelijk voltrokken wordt in Afghanistan, de 'nekah' is immers de voltrekking van het huwelijk in Afghanistan.** Gezien jullie eveneens verklaarden dat jullie soms naar trouwfeesten gingen (en erover praten) in Afghanistan hadden jullie dit toch kunnen weten**

(CGVS, p.9, 14). **Dat jullie hierover zo weinig overtuigend overkomen en zo weinig affiniteit lijken te vertonen met deze diep ingewortelde Afghaanse huwelijkstradities ondermijnt in ernstige mate de geloofwaardigheid van jullie asielrelaas.**

Bovendien wordt vastgesteld dat uw reactie op het feit dat jullie uitgehuwelijkt gingen worden - gezien de door jullie geschetste context - weinig realistisch overkomt . Jullie werden immers jullie ganse leven al slecht behandeld door uw oom, hij liet jullie altijd werken en sloeg jullie (CGVS, p.13, 14, 15). Bovendien was uw oom volgens uw verklaringen een moordenaar en had hij al vele mensen vermoord (CGVS, p. 20). Volgens uw zus K.(...) hadden jullie geen rechten, werden jullie behandeld als dieren en gebruikt als ezels (CGVS gehoor K.(...) p.8). Ook uw zus M.(...) verklaart dat jullie mishandeld werden door hem (CGVS gehoor M.(...) p.9,10). Gezien de door u en uw zussen geschetste levensomstandigheden komt het weinig plausibel over dat u wanneer uw oom u vertelde dat u ging moeten trouwen zo hardnekkig protesteerde (CGVS, p.16). U wist immers op dat moment niet aan wie u ging uitgehuwelijkt worden (CGVS, p.16). Op dat moment had u evengoed kunnen denken dat er eindelijk een einde ging komen aan uw lijdensweg doordat u het huis van uw oom ging kunnen verlaten. Dat u als jonge ongeschoolde Afghaanse vrouw die naar eigen zeggen zeer streng opgevoed (CGVS, p.7) werd (en die eigenlijk van niet beter wist gezien het in Afghanistan de gewone gang van zaken is dat mensen uitgehuwelijkt worden) plotseling zo assertief reageerde en tegen uw oom zei dat u niet akkoord ging, dat hij u maar moest vermoorden komt weinig plausibel over, temeer dat u op dat moment niet eens wist wie de voorgestelde huwelijkskandidaat was en of hij al dan niet een geschikte keuze zou zijn (CGVS, p.16). Overigens valt op dat u en uw zussen ver boven de leeftijd zitten waarop een gemiddelde Afghaanse vrouw dikwijls uitgehuwelijkt wordt (jullie hebben de respectievelijke leeftijden van 27, 25 en 23 jaar), ook dit gegeven draagt bij tot de onwaarschijnlijkheid van de situatie (zie informatie die werd toegevoegd aan het administratieve dossier). Men zou verwacht hebben dat uw oom jullie al veel langer uit huis zou gestuurd hebben gezien dit de gewone gang van zaken is in Afghanistan en u zelf stelde dat hij jullie al langer wou kwijtraken (CGVS, p.14, 15, 16).

U verklaart dat uw oom u en uw zus K.(...) heeft uitgehuwelijkt aan twee oudere mannen, S.(...) P.(...) en K.(...) N.(...) maar jullie weten geen verdere informatie te verschaffen over een van deze heren. Het is opmerkelijk dat jullie hier zo weinig over weten en geen moeite namen hier meer over te weten te komen nochtans stond jullie toekomst op het spel. Jullie kennen weliswaar nog de naam van jullie echtgenoten maar verder weten jullie niks met zekerheid te zeggen. Zo denkt u dat het een oudere man is aangezien het een vriend van uw oom is, dit is meer een vermoeden dan een zekerheid maar later zegt u dat andere vrouwen het u verteld hebben.

U heeft er tevens geen idee van of S.(...) P.(...) reeds getrouwd is en of u zijn tweede, derde of misschien zelfs zijn vierde vrouw wordt. U verklaart dat u wel gehoord heeft dat hij andere vrouwen en kinderen had omdat het u gezegd is maar u weet niet de hoeveelste u was (gehoorverslag CGVS, p. 9), u verklaart later dat u niet bij hem wou gaan wonen omdat hij al verschillende vrouwen had (gehoorverslag CGVS, p. 17). **Het is dus weinig aannemelijk dat u wel zou weten dat hij meerdere vrouwen had maar dat u op het moment dat u dit vernam niet eens informeerde hoeveel vrouwen hij dan wel had.** Daarnaast weet u ook niet hoeveel kinderen S.(...) P.(...) heeft (gehoorverslag CGVS, p. 9) nochtans heeft men u wel verteld dat hij reeds kinderen heeft maar later zegt u dat u over deze zaken helemaal niks weet (gehoorverslag CGVS, p. 21). U heeft er verder geen idee van hoe oud S.(...)P.(...) is. U vermoedt dat het een oude man is want het is een vriend van uw oom (gehoorverslag CGVS, p. 9) maar later zegt u dat er door de andere vrouwen werd gezegd dat het een oudere man is (gehoorverslag CGVS, p. 20). Verder heeft u er ook geen idee van wat het beroep van uw echtgenoot is, u weet enkel dat het een ook commandant was net als uw oom. U heeft trouwens ook geen enkel idee van onder welke Mujaheddin-groepering zij dan commandant waren (gehoorverslag CGVS, 7 en 20). Het is algemeen geweten dat vrouwen in Afghanistan geen inspraak hebben bij hun huwelijkskeuze en dat zij weinig weten over hun aanstaande echtgenoot, maar dat u niks weet is opmerkelijk. Ook heeft u er geen idee van waar S.(...) P.(...) woont (gehoorverslag CGVS, p. 9) en wie de getuigen waren op jullie nikah (gehoorverslag CGVS, p. 17).

Het is vreemd dat u niks wenste te weten te komen over de man aan wie u werd uitgehuwelijkt. Nochtans had u hier de mogelijkheid toe, door andere vrouwen werd er geroddeld over uw aanstaande maar u verklaart dat u dit liever niet hoorde (gehoorverslag CGVS, p. 21). Het is vreemd dat u zelf niet nieuwsgierig was en niks heeft gevraagd aan uw oom (gehoorverslag CGVS, p. 10). Men zou vermoeden dat iemand over haar toekomstige echtgenoot zoveel mogelijk wil te weten komen omdat er toch verwacht wordt dat u met die man zou gaan samenleven. Zoals eerder al gesteld verklaarde u dat u en uw zussen een ongelukkig leven leidden bij uw oom, gezien deze context zou men verwachten dat u benieuwd zou zijn naar wat misschien de kans op een beter leven zou geweest zijn voor u. Gezien het in Afghanistan de gewone gang van zaken is dat vrouwen uitgehuwelijkt worden is het zeer ongewoon dat u hiertegen protesteerde gezien u niks wenste te weten over uw toekomstige echtgenoot terwijl die u misschien de kans had kunnen bieden op een beter leven in Afghanistan dan

dat bij uw oom waar u mishandeld werd. Dat u voor het moment van de nekah geen enkele informatie heeft willen vergaren doet de wenkbrauwen fronsen. De situatie die u beschrijft komt zo weinig plausibel over dat er geen geloof kan aan gehecht worden.

Aan uw zus zou de zoon van uw oom dan weer wel gezegd hebben dat haar echtgenoot een oudere man ging zijn en dat hij al een andere vrouw en kinderen heeft (gehoorverslag CGVS K.(...), p. 9). Het is vreemd dat er over uw echtgenoot dan niks zou gezegd geweest zijn. Bovendien zat er nog geruime tijd tussen de aankondiging en de eigenlijke nikah, tijd waarin u informatie had kunnen vergaren over uw aanstaande echtgenoot. Onder vrouwen zou er in het algemeen worden geroddeld over aanstaande echtgenoten, bruiloftsfeesten, ziektes en begrafenissen (gehoorverslag CGVS, p. 9, 20 en 21, gehoorverslag CGVS K.(...), p.13, gehoorverslag CGVS M.(...), p. 10). Het is weinig aannemelijk dat er over uw aanstaande helemaal niks werd gezegd, behalve dat het een oude man is. Dit is bovendien in tegenstrijdigheid met wat u later verklaart. Als u gevraagd wordt of u niet nieuwsgierig was antwoordt u dat u niet wou luisteren als er over uw aanstaande gepraat werd (gehoorverslag CGVS, p.21). Dit geeft aan dat er wel degelijk over uw aanstaande echtgenoot gepraat werd. Dit is dan weer in tegenstelling met wat u eerste beweerde, namelijk dat er over dergelijke zaken niet wordt gepraat (gehoorverslag CVS, p.10). Deze weinig coherente verklaringen ondermijnen de geloofwaardigheid van de door u ingeroepen asielmotieven.

Bovenstaande vaststellingen gaan ook op voor uw zus K.(...) die niks lijkt af te weten van haar toekomstige echtgenoot, K.(...) N.(...). Zij weet niet hoe oud K.(...) is (gehoorverslag CGVS K.(...), p.5), weet niet waar hij woont (gehoorverslag CGVS K.(...), p. 5), weet niet wat voor werk hij doet (gehoorverslag CGVS K.(...), p. 6), of hij al kinderen heeft (gehoorverslag CGVS K.(...), p. 13) en of hij reeds getrouwd is (gehoorverslag CGVS K.(...), p. 6). Bovendien is dit laatste in tegenstrijdigheid met wat K.(...) later beweert, namelijk dat hij zeker al andere vrouwen had (gehoorverslag CGVS K.(...), p. 13) en met het feit dat ze verklaarde dat jullie neef haar had verteld dat K.(...) reeds getrouwd was en kinderen had (gehoorverslag CGVS K.(...), p. 9). Dat jullie beiden zulke vage verklaringen afleggen is opmerkelijk. Te meer omdat uw zus verklaart dat ze reeds van bij de aankondiging wist met wie ze diende te trouwen (gehoorverslag CGVS K.(...), p. 11) en dat u verklaart dat het u pas de dag voor de nikah werd verteld (gehoorverslag CGVS, p. 16). Hoewel uw zus zich wel op dit laatste punt tegensprekt. Zij hoorde uw oom vertellen dat er iemand diende te trouwen, vroeg aan hem wie, maar ze kan zich niet meer herinneren of hij een naam heeft gezegd of niet (gehoorverslag CGVS K.(...), p.11). Het hoeft geen betoog dat het bijzonder moeilijk is om een touw vast te knopen aan jullie verklaringen. Dit gebrek aan doorleefdheid en bevattelijke verkaringen wijst erop dat de zaken zich niet afspeelden zoals jullie voorwenden.

Bovendien past jullie ontsnappingsverhaal weinig in het door u geschetste profiel van ongeschoolde vrouwen die nooit het huis mochten verlaten. U en uw zussen verklaren dat jullie zelden of nooit het huis mochten verlaten (gehoorverslag CGVS, p., gehoorverslag CGVS K.(...), p. 5 en gehoorverslag CGVS M.(...), p. 4 en 7). Het is opmerkelijk dat jullie er dan zonder enige moeite in slagen te ontsnappen uit Afghanistan. Jullie mochten enkel het huis verlaten voor bruiloften, begrafenissen en andere dergelijke gebeurtenissen. Het was jullie niet toegestaan om naar de markt te gaan of zelfs maar bij andere vrouwen langs te gaan (gehoorverslag CGVS, p. 8). Maar toch kan u een reis voorbereiden, en organiseren zonder enige hulp (gehoorverslag CGVS K.(...), p. 8). U nam gewoon een taxi alsof het een dagdagelijkse gebeurtenis betrof. U geraakt zonder problemen in Kabul waar u zonder aarzelen de taxistandplaats naar Torkham vindt en vandaar kan doorreizen naar Pakistan. Nochtans kregen jullie niet vaak de kans om iets van Kabul te zien of te weten te komen. Uw zus K.(...) verklaart dat jullie enkel naar het huis in Kabul werden gebracht, daar niet buiten mochten en dan dienden terug te keren (gehoorverslag CGVS K.(...), p. 13). Dat u dan zo gemakkelijk de taxistopplaats weet terug te vinden is opmerkelijk. Dit staat in schril contrast met het door u geschetste profiel als ongeschoolde vrouw die nooit het huis mocht verlaten en die leefde onder de tirannie van haar oom. Bovendien komt het beeld dat u schetst over de taxirit naar Kaboel weinig realistisch over. Als u gevraagd wordt wie de andere passagiers in de auto waren verklaart u immers dat u er niet op gelet heeft, dat u een burqa droeg (CGVS, p.19). In eerste instantie dient hierbij opgemerkt te worden dat een burqa het zicht – hoewel het verre van ideaal is - niet belemmert, er is immers een doorkijkgaas voor de ogen. In tweede instantie zou men verwachten dat u net dan zeer oplettend zou geweest zijn. U vluchtte immers weg uit uw dorp, u had er toch alle belang bij om alert te zijn en erover te waken dat er zich geen burens of andere kennissen in de taxi zouden bevinden die jullie aan jullie stem of het feit dat jullie gedrieën in de taxi stapten in die buurt zouden kunnen herkennen. Deze vaststelling toont aan dat zelfs de randaspecten van uw relaas weinig plausibiliteit vertonen.

Er dienen ook vraagtekens geplaatst te worden bij jullie verdere vlucht uit Pakistan. Jullie verklaarden dat jullie met het vliegtuig tot in België zijn gekomen. U weet in het geheel niet hoelang u op het vliegtuig gezeten heeft. Uw zus weet enkel dat er een tussenstop geweest is van 24 uur en dat jullie vervolgens op een andere vliegtuig zijn gestapt waarvan ze alweer niet weet hoelang

jullie hierop gezeten hebben maar wel dat jullie om 5u in de ochtend zijn geland (gehoorverslag CGVS K.(...), p.10). Dit is opmerkelijk. Het is weinig aannemelijk dat u geen verdere informatie hierover heeft. Uw zus weet dat jullie dat u 24 uur gewacht hebben tussen beide vluchten maar hoelang jullie op het vliegtuig zat kan ze niet zeggen, evenals de plaats waar jullie de tussenlanding hebben gemaakt, nochtans hebben jullie in een hotel overnacht. Men mag toch aannemen dat jullie iets opgevangen moeten hebben in tussentijd. Er moet toch ergens enige aanwijzing aanwezig geweest zijn. In luchthavens en op het vliegtuig worden aankondigingen en namen van de bestemming van aankomst immers verschillende malen omgeroepen in verschillende talen. Bovendien werden jullie vergezeld door een smokkelaar. Dat jullie zo vaag blijven over die zaken is weinig aannemelijk. Daarnaast is het weinig aannemelijk dat jullie zonder geldige reisdocumenten gereisd zouden hebben. Gezien jullie 2 verschillende vliegtuigen namen en op luchthavens kwamen kan men ervan uitgaan dat er veel personencontroles waren. Het was geenszins uit te sluiten dat jullie geen individuele controle zouden moeten ondergaan en toch beweren u en uw zussen dat jullie zelf geen documenten bij hadden maar dat de smokkelaar alle documenten voor u en uw zussen bij zich droeg (gehoorverslag CGVS, p. 3 en gehoorverslag K.(...) p.10 + gehoorverslag M.(...) p.7). Doorgaans dient nochtans elke volwassene zijn eigen documenten voor te leggen bij paspoortcontroles in een luchthaven, zeker wanneer men van buiten Europa arriveert met het vliegtuig staat vast dat elke persoon individueel zijn paspoort moet tonen bij aankomst in een Europees land. Dat jullie beweren dat de smokkelaar jullie paspoorten bij zich droeg en jullie niets individueel hoefden te tonen is bijgevolg ongeloofwaardig. Dit alles onderstreept nogmaals dat jullie niet oprecht zijn bij het indienen van jullie asielaanvraag.

Tot slot kan nog opgemerkt worden dat M.(...), jullie jongste zus (22 jaar) zich niet eens de namen herinnert van de personen waarmee jullie de 'nekah' gedaan hebben (CGVS gehoor M.(...) p.6, 9). **Gezien het feit dat jullie oom jullie zou gedwongen hebben met deze mannen te huwen en jullie hun naam toch te weten kwamen rond het tijdstip van de 'nekah' en jullie net omwille van deze mannen Afghanistan ontvlucht zijn is het bijzonder opvallend dat jullie zus zich niet eens hun namen herinnert.** Normaalgezien kan men er toch vanuit gaan dat die namen verschillende keren aan bod zullen gekomen zijn tijdens jullie gesprekken, niet in het minst tijdens de voorbereiding van jullie asielaanvraag waarin toch van jullie verwacht wordt dat jullie op bevattelijke wijze de door jullie ingeroepen vrees voor vervolging kunnen staven, zij het niet door documentaire bewijzen dan wel door verklaringen. Dat uw zus er bijgevolg niet eens in slaagt die twee namen te geven is een teken aan de wand en ondermijnt de ernst van de door jullie ingeroepen vrees ten opzichte van die mannen en van jullie oom.

Samengevat concludeert het CGVS op basis van alle voorgaande vaststellingen dat u ongeloofwaardig bevonden wordt wat betreft de door u ingeroepen asielmotieven. Het CGVS hecht geen geloof aan het feit dat u en uw zus onder de omstandigheden die u beschrijft door jullie oom gedwongen werden te huwen, evenmin hecht het CGVS geloof aan de manier waarop u en uw zussen Afghanistan ontvlucht zouden zijn. Bovendien zijn er zoals eerder al gesteld zelfs twijfels over het feit of jullie daadwerkelijk tot jullie vertrek uit Afghanistan in de provincie Logar woonachtig waren. Omwille van deze redenen stelt het CGVS vast dat u geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, a, b en c van de gecoördineerde Vreemdelingenwet heeft.

Noch u, noch uw zussen leggen documenten voor die bovenstaande vaststellingen kunnen weerleggen.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel, kan een Afgaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken. **Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in uw geval de veiligheidssituatie in de stad Kaboel te worden beoordeeld hoewel u in oorsprong afkomstig verklaard te zijn uit de provincie Logar.** Op basis van uw verklaringen concludeert het CGVS namelijk dat u een veilig en redelijk vestigingsalternatief heeft bij uw familieleden in de stad Kaboel. Gezien het feit dat er geen geloof kan gehecht worden aan de problemen die veroorzaakt werden door uw oom kan er evenmin vanuit gegaan worden dat u de waarheid vertelt over uw oom als u hem beschrijft als een onmens. Bijgevolg kan er niet van uitgegaan worden dat u hem te vrezen heeft. Uw vele ongeloofwaardige en weinig plausibele verklaringen hypothekeren immers de geloofwaardigheid van uw ganse asielrelaas. Gezien uw oom familie, vrienden en een huis ter beschikking heeft in Kaboel (CGVS, p.6,7) kan ervan uitgegaan worden dat u en uw zussen bij de familie van uw oom – die ook uw dichte familieleden zijn (CGVS gehoor K.(...) p.4) - gaan wonen. Uw oom bevindt zich immers dikwijls in de stad Kaboel en zijn vrouw –

uw tante - verblijft er nog meer (CGVS, p.14). U en uw zussen verbleven al meermaals bij hen in Kaboel (CGVS, p.6,14 + CGVS gehoor K.(...) p.4). Uw oom is volgens jullie verklaringen altijd rijk en gerespecteerd geweest en houdt zich bezig met de aankoop en verkoop van gronden (CGVS, p.7, 20,21 + gehoor M.(...) p.5,8) Overigens heeft u te kennen gegeven dat u affiniteit heeft met Kaboel want jullie sloegen er vlotjes in om zonder begeleiding jullie weg te vinden in Kaboel als jullie Afghanistan verlieten. U spreekt u Pashtu en Dari. Jullie bleken ook voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg om naar Europa te reizen en jullie in een vreemde gemeenschap te vestigen, daarom lijkt het zeker niet onredelijk om van jullie te verwachten dat jullie zich bij jullie familie in Kaboel, Afghanistan vestigen, het land waarvan jullie de nationaliteit stellen te bezitten. Hoewel het Commissariaat-generaal ten volle de kwetsbaarheid erkent van alleenstaande Afghaanse vrouwen tengevolge de heersende sociale en maatschappelijke tradities in Afghanistan, dient vastgesteld te worden dat u (en uw zussen) geen deel uitmaakt van deze categorie. **Er is geen enkele aanwijsbare reden waarom u uw familie in de stad Kaboel niet zou vervoegen. Gezien er geen geloof gehecht kan worden aan uw asielrelaas houdt het geen steek dat u gevaar zou kunnen lopen in Kaboel omwille van het feit dat jullie weggelopen zijn.**

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld. Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 in rekening genomen. UNHCR oordeelt dat in het licht van de verslechterde veiligheidssituatie in bepaalde delen van Afghanistan en de toename van het aantal burgerslachtoffers, de situatie in de provincies Helmand, Kandahar, Kunar en delen van Ghazni en Khost gekenmerkt wordt als een situatie van veralgemeend geweld. Volgens UNHCR hebben Afghaanse asielzoekers uit deze regio's mogelijks nood aan internationale bescherming. Bijkomend en rekening houdend met het volatiele karakter van het gewapend conflict, dienen de asielaanvragen van Afghanen die claimen andere regio's te zijn ontvlucht omwille van het veralgemeend geweld, elk nauwgezet onderzocht te worden in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de vroegere verblijfplaats. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. Hierbij dient opgemerkt dat UNHCR in de stad Kabul aanwezig is en dat bijgevolg mag verwacht worden dat UNHCR de veiligheidssituatie in Kabul goed kan inschatten. In casu wordt vastgesteld dat UNHCR niet oproept tot het bieden van complementaire vormen van bescherming aan Afghanen uit Kabul en dat UNHCR meewerkt aan terugkeerprogramma's.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat er in de hoofdstad Kabul "asymetrische aanvallen" voorkomen doch geen "open combat" wordt gevoerd. Vanaf 2010 stelde ANSO (Afghan NGO Safety Office) dat er een afname was van het geweld in de stad, in contrast met de toename in de rest van het land. De veiligheidstoestand in de stad werd rustig genoemd (zie aan administratief dossier toegevoegde Subject Related Briefing "Afghanistan – Veiligheidssituatie in Afghanistan en in de stad Kabul" dd. 17 augustus 2010 met update op 24 augustus 2011). De stad lijdt wel onder aanslagen met "Improvised Explosive Devices" (IED's), meer bepaald bermbommen en zelfmoordaanslagen tegen de Afghaanse en internationale troepen in de stad en op de belangrijkste invalswegen. Deze zelfmoordaanslagen zijn gericht tegen "high profile" doelwitten in het centrum van de stad waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviséerd. De gewone Afghaanse burgers worden bij deze aanvallen niet geviséerd.

Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend van aard en is eerder gelokaliseerd; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voeren verzoeksters de schending aan van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) en van de materiële motiveringsverplichting, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering. Verzoeksters trachten vervolgens de motieven van de bestreden beslissingen te weerleggen. Verzoeksters stellen dat zij geen intern vluchtalternatief hebben in Kabul en zich daar zeker niet kunnen vestigen. Zij zijn weggelopen van hun eigen huwelijksfeest, hebben hun gehele familie ten schande gebracht en kunnen niet bij hun familie in Kabul gaan wonen. De familieleden zijn geen familieleden, het gaat volgens verzoeksters om de schoonmoeder van de oom en dus een ver familielid ten aanzien van verzoeksters. Verzoeksters wijzen erop dat zij drie alleenstaande en vrijgevochten vrouwen zijn. Het is voor hen zeer moeilijk om zich in Afghanistan te vestigen zonder man. De positie van de vrouw in Afghanistan is achtergesteld en uiterst schrijnend. Verzoeksters verwijzen naar twee documenten om dit aan te tonen met name "Country of Origin Information (COI) Report: Afghanistan, UK Home Office, d.d. 11 oktober 2011" en "Algemeen ambtsbericht Afghanistan, Rijksoverheid.nl, d.d. augustus 2011". Er kan van hen dan ook niet worden verwacht dat zij zich vestigen in Afghanistan. Voor verzoeksters is het tevens onmogelijk om bescherming van de Afghaanse autoriteiten in te roepen. Ook omwille van de algemene ondergeschikte positie die vrouwen hebben in Afghanistan kunnen Afghaanse vrouwen niet rekenen op bescherming van de autoriteiten.

In een tweede middel voeren verzoeksters de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchtelingen of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft en de inhoud van de verleende bescherming en van de materiële motiveringsplicht, minstens de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering.

Verzoeksters zijn afkomstig uit Logar. Zij wijzen erop dat tot op heden aan de inwoners van de provincie Logar de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend, gelet op de aanhoudende conflictsituatie. Ook kan de veiligheidssituatie in Kabul allerminst stabiel genoemd worden, aangezien er nog steeds aanvallen en veiligheidsincidenten zijn. Verzoeksters citeren desbetreffend uit een rapport van de algemene vergadering van de Veiligheidsraad, uit een Algemeen ambtsbericht Afghanistan en uit drie persberichten en voegen deze bij het verzoekschrift. Verzoeksters menen dat de verwerende partij de humanitaire gevolgen verwaarloost dat een gewapend conflict met zich meebrengt. Verzoeksters verwijzen naar een rapport van de International Crisis Group.

Naast het reële risico dat de gewone burger het slachtoffer wordt van het algemeen gewapende conflict in geheel Afghanistan overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) is tevens het risico op mensonwaardige behandelingen in de zin van artikel 48/4, §2, b) zeer hoog. De broodnodige humanitaire hulp blijft immers beperkt. In het rapport "Afghanistan: Exit vs Engagement" dat verzoeksters eveneens aan hun verzoekschrift toevoegen gaat de International Crisis Group in op de toekomstige situatie in Afghanistan als de troepen zich terugtrekken. De vrees dat de terugtrekking van de buitenlandse troepen zal omslaan in een burgeroorlog vindt steun in de huidige veiligheidssituatie, die allerminst stabiel te noemen is.

In een derde middel voeren verzoeksters opnieuw de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchtelingen of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft en de inhoud van de verleende bescherming en van de materiële motiveringsplicht, minstens de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering. Verzoeksters wijzen er nogmaals op dat de positie van de vrouw in Afghanistan uiterst ongunstig is en dat de discriminatie ten aanzien van vrouwen zeer groot is. Verzoeksters zijn in hun land van herkomst het slachtoffer geworden van huiselijk geweld. Zij werden door hun oom uitgebuit en geslagen. Verzoeksters wijzen voorts nog op eerwraak, dat veel voorkomt en onbestraft blijft. Dat verzoeksters de eer van hun oom gekrenkt hebben door te weigeren met de voorgestelde man te huwen staat volgens hen vast. Verzoeksters menen dan ook dat bij terugkeer het risico reëel is dat zij het slachtoffer zullen worden van eerwraak. Verzoeksters citeren opnieuw uit het rapport "Country of Origin Information (COI) Report: Afghanistan, UK Home Office, d.d. 11 oktober 2011". Gelet op het voorgaande moet volgens verzoeksters hen het subsidiaire beschermingsstatuut overeenkomstig artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet worden toegekend.

2.2. Uit de gegevens van het dossier blijkt dat tweede verzoekster haar aanvraag om erkenning als vluchteling of om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus verbindt aan deze van haar zussen, zijnde eerste en derde verzoekster. Zij roept geen eigen motieven in.

2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

2.4. Uit het administratief dossier blijkt dat eerste en derde verzoekster een in Afghaanse context afwijkende opvatting lijken te hebben over het begrip 'nekah'.

Gezien zowel eerste als derde verzoekster zowel bij de Dienst Vreemdelingenzaken als op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verklaarden dat zij niet gehuwd zijn (AD eerste verzoekster, Verklaring, punt 14; AD eerste verzoekster, stuk 4, p. 5; AD derde verzoekster, Verklaring, punt 14; AD eerste verzoekster, stuk 5, p. 9), terwijl zij tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verklaren dat zij 'nekah' deden in het bijzijn van de mollah, de getuigen en de mannen aan wie zij beloofd werden (AD eerste verzoekster, stuk 4, p. 9; AD eerste verzoekster, stuk 5, p. 5), is het duidelijk dat eerste en derde verzoekster niet weten hoe een huwelijk voltrokken wordt in Afghanistan. Eerste verzoekster verklaarde zelfs dat de 'nekah' geen officieel trouwfeest is, doch louter "*volgens de godsdienst*" (AD eerste verzoekster, stuk 4, p. 9). Ook verklaarde zij bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat de huwelijksdatum was vastgelegd op de vierde of vijfde dag van het Suikerfeest en zij daardoor tijdig moesten wegvlugten (AD eerste verzoekster, Vragenlijst, vraag 5), terwijl zij op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verklaarde dat de 'nekah' had plaatsgevonden op de 27ste dag van de ramadan en het huwelijksfeest zou plaatsvinden op de vijfde dag van het Suikerfeest en dat de nekah geen trouwfeest is, maar zoiets als een verloving (AD eerste verzoekster, stuk 4, p. 9, 17). Volgens de informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier is de 'nekah' de voltrekking van het huwelijk in Afghanistan. Aangezien verzoeksters eveneens verklaarden dat zij soms naar trouwfeesten gingen in Afghanistan (en erover praatten) kan worden verwacht dat zij hiervan op de hoogte waren (AD eerste verzoekster, stuk 4, p. 9, 14). De argumentatie dat zij zich geenszins een getrouwde vrouw voelen of de huwelijks sfeer niet voelen, getrouwd zijn tegen hun zin of nooit zijn meegenomen naar het huis van hun aanstaande echtgenoot, doet niets af aan voormelde vaststellingen. Uit de informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt duidelijk dat de "nekah" binnen de Afghaanse traditie het huwelijk bekrachtigt. Het feit dat eerste en derde verzoekster als ongeschoolde Afghaanse vrouwen die bijna nooit het huis verlieten het onderscheid maken tussen een officieel en een religieus huwelijk ondermijnt hun geloofwaardigheid, gezien er volgens de informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier in Afghanistan geen wezenlijk verschil is tussen een religieus en een officieel huwelijk. Vele huwelijken in Afghanistan worden niet geregistreerd, doch hun geldigheid wordt niet in vraag gesteld bij gebrek aan documenten. Het feit dat men een 'nekah' met een mollah, getuigen en de man aan wie men beloofd werd gedaan heeft, maakt dat men in Afghanistan als gehuwd aanzien wordt. Verzoeksters maken niet aannemelijk dat zij op de hoogte zijn van de betekenis van "nekah" in Afghanistan, hetgeen echter de kern van hun asielrelaas uitmaakt en aldus de geloofwaardigheid van hun asielrelaas ernstig ondermijnt.

2.5. Voorts acht de Raad eerste verzoeksters reactie niet aannemelijk gelet op de door verzoeksters geschetste levensomstandigheden. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeksters slecht behandeld werden door hun oom, gezien hij volgens de verklaringen van eerste verzoekster hen altijd liet werken en sloeg (AD eerste verzoekster, stuk 4, p. 13, 14, 15). Volgens derde verzoekster hadden zij geen rechten, werden zij behandeld als dieren en gebruikt als ezels (AD eerste verzoekster, stuk 5, p. 8). Ook tweede verzoekster verklaarde dat zij mishandeld werden door hun oom (AD eerste verzoekster, stuk 6, p. 9, 10). Gezien deze geschetste levensomstandigheden is het niet aannemelijk

dat eerste verzoekster wanneer haar oom haar vertelde dat zij ging moeten trouwen zo hardnekkig protesteerde (AD eerste verzoekster, stuk 4, p. 16). Eerste verzoekster wist immers op dat moment niet aan wie zij ging uitgehuwelijkt worden (AD eerste verzoekster, stuk 4, p. 16).

Dat verzoekster als jonge ongeschoolde Afghaanse vrouw die naar eigen zeggen zeer streng opgevoed (AD eerste verzoekster, stuk 4, p. 7) werd en die eigenlijk niet beter wist gezien het in Afghanistan de gewone gang van zaken is dat mensen uitgehuwelijkt worden volgens de informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier, zo assertief reageerde en tegen haar oom zei dat zij niet akkoord ging en dat hij haar maar moest vermoorden is niet aannemelijk, te meer daar eerste verzoekster op dat moment niet eens wist wie de voorgestelde huwelijkskandidaat was en of hij al dan niet een geschikte keuze zou zijn (AD eerste verzoekster, stuk 4, p. 16). De argumentatie dat het volgens verzoeksters dan ook niet lang duurde vooraleer eerste verzoekster doorhad dat haar toekomstige huwelijkspartner dezelfde soort persoon met hetzelfde soort karakter als haar oom was en dezelfde leeftijd had als haar oom en dat eerste verzoekster ook wist dat hij nog andere vrouwen had en dat hij enkel trouwde voor zijn plezier, is niet bij machte bovenstaande vaststelling te verklaren of te weerleggen. Uit het administratief dossier blijkt immers dat verzoekster op het moment dat haar oom haar vertelde dat zij werd uitgehuwelijkt, niet wist wie de voorgestelde huwelijkskandidaat was en of hij al dan niet een geschikte keuze zou zijn (AD eerste verzoekster, stuk 4, p. 16). Gezien het volgens de informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier in Afghanistan de gewone gang van zaken is dat vrouwen uitgehuwelijkt worden, is het zeer ongewoon dat eerste verzoekster hiertegen protesteerde en zij bovendien niets wenste te weten over haar toekomstige echtgenoot, terwijl deze haar de kans had kunnen bieden op een beter leven in Afghanistan. Gelet op eerste verzoeksters houding kan er dan ook geen geloof worden gehecht aan de voorgehouden moeilijke levensomstandigheden bij hun oom. Verzoekster had op het ogenblik dat zij zich verzette tegen haar oom geen enkele concrete aanwijzing voor het feit dat de levensomstandigheden bij haar toekomstige echtgenoot dezelfde zouden zijn als deze bij haar oom. Hierdoor kan dan ook geen geloof worden gehecht aan de door verzoeksters geschetste levensomstandigheden bij hun oom.

2.6. Uit het administratief dossier blijkt tevens dat zowel eerste als derde verzoekster onwetend bleken omtrent de mannen aan wie zij werden uitgehuwelijkt en geen moeite namen hier meer over te weten te komen. Zowel eerste als derde verzoekster kenden enkel de naam van hun toekomstige echtgenoten maar wisten verder niets met zekerheid te zeggen.

Eerste verzoekster weet niet hoeveel andere vrouwen haar echtgenoot heeft. Eerste verzoekster verklaart dat zij wel gehoord heeft dat hij andere vrouwen en kinderen had omdat het haar gezegd is, maar weet niet de hoeveelste echtgenote zij was (AD eerste verzoekster, stuk 4, p. 9), zij verklaart later dat zij niet bij hem wou gaan wonen omdat hij al verschillende vrouwen had (AD eerste verzoekster, stuk 4, p. 17). Het is niet aannemelijk dat eerste verzoekster wel zou weten dat hij meerdere vrouwen had, maar dat zij op het moment dat zij dit vernam niet eens informeerde hoeveel vrouwen haar aanstaande echtgenoot dan wel had. Daarnaast weet zij ook niet hoeveel kinderen haar echtgenoot heeft (AD eerste verzoekster, stuk 4, p. 21). Ook blijkt uit het administratief dossier dat eerste verzoekster er geen idee van heeft waar haar echtgenoot woont (AD eerste verzoekster, stuk 4, p. 9) en wie de getuigen waren op de 'nekah' (AD eerste verzoekster, stuk 4, p. 17).

Het is niet aannemelijk dat eerste verzoekster voormelde zaken niet weet, gezien zij wel de mogelijkheid had desbetreffend meer te weten te komen. Eerste verzoekster verklaarde immers dat er door andere vrouwen werd geroddeld over haar echtgenoot, maar stelde dat zij dit liever niet hoorde (AD eerste verzoekster, stuk 4, p. 21). Eerste verzoekster verklaarde echter dat zij en haar zussen een ongelukkig leven leidden bij haar oom, waardoor toch kan worden verwacht dat eerste verzoekster benieuwd zou zijn naar wat misschien de kans op een beter leven zou geweest zijn.

Onder vrouwen zou er in het algemeen worden geroddeld over aanstaande echtgenoten, bruiloftsfeesten, ziektes en begrafenissen (AD eerste verzoekster, stuk 4, p. 9, 20 en 21; AD eerste verzoekster, stuk 5, p. 13). Het is niet aannemelijk dat er over de aanstaande van eerste verzoekster helemaal niets werd gezegd, behalve het feit dat het een oude man is. Dit is bovendien tegenstrijdig met wat eerste verzoekster later verklaart. Wanneer haar gevraagd wordt of zij niet nieuwsgierig was, antwoordt zij dat zij niet wou luisteren als er over haar aanstaande gepraat werd (AD eerste verzoekster, stuk 4, p. 21). Hieruit blijkt dat er wel degelijk over haar aanstaande echtgenoot gepraat werd, hetgeen dan weer in tegenstelling is met wat zij eerst beweerde, namelijk dat er over dergelijke zaken niet wordt gepraat (AD eerste verzoekster, stuk 4, p. 10). Deze incoherente verklaringen ondermijnen de geloofwaardigheid van de door eerste verzoekster ingeroepen asielmotieven.

Het betoog dat zij gezien de hoge leeftijd en het leeftijdsverschil slechts kon vermoeden dat hij meerdere vrouwen en kinderen had en kon concluderen dat de levensomstandigheden bij deze man dezelfde waren als deze bij hun oom, dat het niet verwonderlijk is dat zij niets wenste te weten te komen over de man aan wie ze werd uitgehuwelijkt gezien zij niet wilde trouwen en geen interesse had in de man aan wie ze ging uitgehuwelijkt worden en dat zij maar heel weinig informatie kon vergaren gezien zij steeds moest werken en zij en haar zussen nergens mochten bijzitten en geen enkele persoon kenden aan wie ze verdere gegevens moesten vragen, is niet bij machte om voorgaande vaststellingen te weerleggen. Eerste verzoekster herhaalt haar verklaringen, doch weerlegt de concrete vaststellingen niet.

De Raad stelt vast dat ook derde verzoekster weinig blijkt af te weten van haar toekomstige echtgenoot. Zo weet zij niet hoe oud haar echtgenoot is (AD eerste verzoekster, stuk 5, p. 5), of hij al kinderen had (AD eerste verzoekster, stuk 5, p. 13) en of hij reeds getrouwd is (AD eerste verzoekster, stuk 5, p. 6). Bovendien is dit laatste in tegenstrijdigheid met wat derde verzoekster later beweert, namelijk dat hij zeker al andere vrouwen had (AD eerste verzoekster, stuk 5, p. 13) en met het feit dat ze verklaarde dat haar neef haar had verteld dat haar aanstaande echtgenoot reeds getrouwd was en kinderen had (AD eerste verzoekster, stuk 5, p. 9). Waar derde verzoekster thans aangeeft dat zij meer informatie heeft over haar man dan eerste verzoekster gezien haar neef haar desbetreffend op de hoogte heeft gebracht, weerlegt zij bovenstaande vaststellingen niet.

2.7. De Raad meent dat eerste en derde verzoeksters een fundamenteel gebrekkige kennis tentoonspreiden omtrent essentiële elementen uit hun asielrelaas en desbetreffend ongeloofwaardige verklaringen afleggen. Dergelijke vaststellingen ondermijnen dan ook volledig de geloofwaardigheid van hun asielrelaas. Aangezien er geen geloof kan worden gehecht aan het asielrelaas van eerste en derde verzoekster, kan ook in hoofde van tweede verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.8. In de mate verzoeksters zich voor hun vraag tot subsidiaire bescherming op hun asielrelaas steunen, dient te worden opgemerkt dat uit wat voorafgaat blijkt dat deze relazen niet geloofwaardig zijn. Bijgevolg maken verzoeksters ook niet aannemelijk dat zij om de redenen die zij in hun asielaanvragen aanhalen een reëel risico lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoeksters' verwijzing naar een algemeen rapport omtrent eerwaak (Country of Origin Information (COI) Report: Afghanistan, UK Home Office, d.d. 11 oktober 2011) volstaat geenszins om *in concreto* aan te tonen dat verzoeksters in hun land van herkomst werkelijk worden bedreigd en vervolgd of een reëel risico lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

2.9. Met toepassing van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet is er geen behoefte aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker toegang moet hebben tot dat deel van het land en er zich moet kunnen vestigen (EHRM, *Salah Sheekh t. Nederland*, 11 januari 2007, § 141; EHRM, *Husseini t. Zweden*, 13 oktober 2011, § 97). In de zaak *Husseini tegen Zweden* oordeelde het Hof dat een vestigingsalternatief beschikbaar is, niettegenstaande de verzoekende partij aanvoerde dat hij in Afghanistan niet beschikte over familie of een netwerk om hem te beschermen. Het Hof baseert zich hierbij op onder andere de UNHCR *Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection needs of Asylum-Seekers from Afghanistan* van 17 december 2010, waaruit blijkt dat een intern vlucht- of vestigingsalternatief over het algemeen wordt aanvaard indien bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen alsook gezinnen in bepaalde omstandigheden in stedelijke of semi-stedelijke gebieden kunnen leven zonder ondersteuning van familie of hun gemeenschap.

De Raad stelt vast dat verzoeksters' oom familie, vrienden en een huis ter beschikking heeft in Kabul (AD eerste verzoekster, stuk 4, p. 6, 7; AD eerste verzoekster, stuk 5, p. 4). Verzoeksters' oom bevindt zich tevens dikwijls in de stad Kabul en verzoeksters' tante - verblijft er nog meer (AD eerste verzoekster, stuk 4, p. 14). Overigens verbleven verzoeksters al meermaals bij hen in Kabul (AD eerste verzoekster, stuk 4, p. 6, 14), maar ook bij de broers en zus van hun oom (AD eerste verzoekster, stuk 5, p. 4). Het argument dat het om verre familie gaat, meer bepaald de schoonmoeder van hun oom, vindt dan ook geen grondslag in het administratief dossier.

Overigens hebben verzoeksters te kennen gegeven dat zij affiniteit hebben met Kabul want zij konden zonder begeleiding de weg vinden in Kabul en Afghanistan verlaten. Aangezien er geen geloof kan worden gehecht aan verzoeksters asielrelaas kan dit relaas geenszins worden aangewend teneinde aan te tonen dat verzoeksters zich niet in Kabul *bij hun familie* kunnen vestigen. De informatie die is opgenomen in de documenten "Country of Origin Information (COI) Report: Afghanistan, UK Home Office, d.d. 11 oktober 2011" en "Algemeen ambtsbericht Afghanistan, Rijksoverheid.nl, d.d. augustus 2011", teneinde de positie van de vrouw in Afghanistan te schetsen, kan geen afbreuk doen aan voormelde vaststellingen en verklaringen.

Derhalve dient nog te worden onderzocht of verzoeksters over een *veilig* intern beschermingsalternatief beschikken in Kabul.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde recent dat er thans in Kabul geen situatie van willekeurig geweld is die een reëel risico inhoudt op ernstige schade voor een terugkerende asielzoeker (EHRM, *J.H. t. Verenigd Koninkrijk*, 20 december 2011, § 55). Het Hof baseert zich voor deze rechtspraak op de recentste richtsnoer van het UNHCR waaruit onder meer blijkt dat er in Afghanistan een intern beschermingsalternatief beschikbaar kan zijn in verstedelijkte en semiverstedelijkte gebieden die onder de effectieve controle van de regering staan (UNHCR, *Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of Asylum Seekers from Afghanistan*, 17 december 2010, 40). Uit de actuele en objectieve informatie van de commissaris-generaal, toegevoegd aan het administratief dossier (SRB "Afghanistan" "Veiligheidssituatie in Afghanistan en in de stad Kabul", update van 24 augustus 2011, p. 19 e.v.) en die o.a. gesteund is op de voormelde UNHCR richtlijn, blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Kabul een 'solide verbetering' vertoont sinds 2009. Kabul is verder op een veilige manier toegankelijk voor verzoeker gelet op de internationale luchthaven. Volgens de informatie is de verbeterde toestand toe te schrijven aan efficiënt ingrijpen van het Afghaanse leger en politie. Het voornaamste optreden van de AGE's in de hoofdstad bestaat uit moordpogingen op hooggeplaatste regeringsfunctionarissen en voorts proberen ze een atmosfeer te creëren van onveiligheid veeleer dan pogingen te ondernemen om territorium en/of bevolking te controleren. Naast Bamiyan en Pansjir is Kabul een van de eerste provincies waar in juli 2011 een overdracht heeft plaatsgevonden van internationale naar Afghaanse troepen. Alleen in het woelige district Surobi blijven internationale troepen actief. In de SRB wordt ook omschreven om welk soort geweld het gaat in de stad Kabul: zelfmoordaanslagen zijn gericht tegen "high profile" doelwitten, (bv. ambassades en overheidsgebouwen, hotels en gasthuizen waar buitenlanders verblijven), en Afghaanse en internationale troepen; er komen ook raketaanvallen voor en er vallen slachtoffers bij occasionele "force protection" incidenten; de stad heeft ook te maken met ontvoeringen van buitenlanders en hooggeplaatste en welgestelde Afghanen of hun familie in ruil voor losgeld maar het aantal kidnappings is eind 2010 sterk teruggefallen. Wat de geografische spreiding van het geweld in Kabul betreft wordt het volgende gesteld: strategische wegen en drukke invalswegen van en naar de stad vormen een doelwit voor bembommen en bomaanslagen op de talrijke Afghaanse en internationale patrouilles; aanvallen op 'high profile' doelwitten die overwegend in het centrum gelokaliseerd zijn; de meeste aanslagen vinden in bepaalde zones plaats; acties van AGE's in politiedistricten met een weg naar Wardak en Jalalabad; politiedistricten met overheidsgebouwen en ambassades; de vlaktes rond de luchthaven, het westen van de stad en de buurt rond de weg naar Jalalabad zijn de meest geviseerde sites van raketaanvallen; en zelfmoordaanslagen kunnen voorkomen op de weg naar de luchthaven, inclusief in de wijk Wazir Akbar Khan.

De Raad stelt vast dat het geweld in Kabul niet aanhoudend is en dat de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger eerder beperkt is. Uit voormelde actuele en objectieve informatie van de commissaris-generaal, toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt aldus dat er in de hoofdstad Kabul heden geen situatie is van willekeurig oorlogsgeweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet is. Gelet op de hoger aangehaalde recente internationale rechtspraak, op voormeld richtsnoer van het UNHCR en de informatie van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelt de Raad vast dat verzoeksters in Kabul over een veilig intern beschermingsalternatief beschikken in de zin van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet.

Het rapport uitgegeven door de Veiligheidsraad van de Verenigde Naties, het Nederlands ambtsbericht Afghanistan van augustus 2011 en de persberichten die verzoeksters als bijlage aan hun verzoekschrift hebben gevoegd, bespreken de veiligheidssituatie in Afghanistan en bevestigen dat burgers het slachtoffer kunnen worden van aanslagen, maar vermelden niet dat er in de hoofdstad Kabul een situatie van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet heerst. Het rapport van de International Crisis Group zegt zelfs niets over de huidige toestand in Kabul. De door

verzoeksters aangehaalde en bijgevoegde informatie is dan ook niet van aard om de uitgebreide en gedetailleerde analyse van voormelde SRB te ondergraven.

2.10. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeksters geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantonen.

2.11. Verzoeksters vragen *in fine* van hun verzoekschrift de bestreden beslissingen te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeksters geven verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissingen zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf december tweeduizend en twaalf door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF